

สาระจากเวที

เติมหัวใจ ให้สังคม



กृतियบท

ความดี... ความงาม... ความรัก...
ของอาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
ห้องประชุมสมภพ โทตระกิตย
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย กรุงเทพมหานคร

สาระจากเวที

เติมหัวใจให้สังคม ครั้งที่ ๒ : ความดี... ความงาม... ความรัก...

ของอาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย : สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.)

ชั้น ๒ อาคารด้านทิศเหนือสวนสุขภาพ (ถนนสาธิตสุข ๖)

ภายในกระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์

อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๕๐ ๒๓๐๕ โทรสาร ๐ ๒๕๕๐ ๒๓๑๑

ตู้ ปณ. ๙ ปณฝ. ตลาดขวัญ นนทบุรี ๑๑๐๐๒

www.nationalhealth.or.th

ที่ปรึกษา : อำพล จินดาวัฒนะ

อุกฤษฏ์ มลิินทางกูร

กรรณิการ์ บรรเทิงจิตร

ปิติพร จันทรทัต ณ อยุธยา

บรรณาธิการ : สุนีัย สุขสว่าง

วิวัฒน์ วรรังสิกุล

ศิลปกรรม : อาภาพรรณ สายยศ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บีบอนด์ พับลิสซิง จำกัด

สารบัญ

ทักทาย...	๕
เกริ่นนำ : คือคุณค่า... อาสาสมัคร	๗
เปิดเวที...เรื่องที่ต้องใช้หัวใจนำ	๙
กรณีศึกษา... อาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์	๑๓
แบ่งความฝัน... ปันความคิด	๓๐
เชื้มทิศการขับเคลื่อน...	๔๐
ก้าวต่อไป...หัวใจมนุษย์	๔๒



“เราได้ชีวิตเป็นของกำนัล
และด้วยการแบ่งปันมันจึงยั่งยืนง”

รพินทรนาถ ฐากูร

ทักทาย . . .

เป็นครั้งที่สองของเวที “เติมหัวใจให้สังคม” แล้วนะครับ ผมอยากบอกว่าวันนั้นผมรู้สึกมีความสุขมาก ตั้งแต่เช้าเพราะว่าอยากจะมาเวทีนี้ เพราะรู้ว่าจะได้มีโอกาสรู้จักกัลยาณมิตรเพิ่มเติม เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน บางท่านก็เป็นเพื่อนเป็นน้อง เป็นพี่ที่รู้จักกันดี บางท่านก็เป็นเพื่อนใหม่ และที่สำคัญ เราจะได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องดีๆ เรื่องงามๆ ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในแผ่นดินของเรามากมาย แค่นี้ก็มีความสุขแล้วครับ

หลายๆ ท่านที่ได้ร่วมเวที คงรู้สึกเหมือนๆ กันคือ ประทับใจ สุขใจ และอึ้งใจ ทั้งจากการได้รับรู้เรื่องราวดีดีของกรณีศึกษาการทำงานอาสาสมัครทั้ง ๗ กรณีในรูปแบบวิธีการต่างๆ กันไป รวมถึงประสบการณ์และมุมมองของหลายท่านที่ช่วยกันเติมใจให้เวทีครั้งนี้มีคุณค่ายิ่งขึ้น ทุกเรื่องราวบอกเล่าถึงความดี ความงาม และความสุขแบบง่ายๆ แต่งดงามจับใจ ยืนยันคำพูดที่อาจารย์ประเวศ วะสี พูดบ่อยๆ ว่า “มนุษย์ทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งความดีอยู่ในตัวอยู่แล้ว แต่บางทีมีหินทับอยู่ ต้องยกหินออกแล้วรดน้ำพรวนดิน ก็จะมีงอกออกมาเอง”

ขอเรียนย้ำว่า สช. และภาคีพันธมิตร เรากำลังจะขับเคลื่อนเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มุ่งไปสู่ประเทศไทยหัวใจมนุษย์ หรือ Humanized Society หรือ Humanized Thailand หรือชื่ออะไรก็ได้แล้วแต่ ยังก่อยๆ คิด ค่อยๆ ปรับกันไป โดยคุณหอมมงคล ณ สงขลา รับปากในเวทีว่ายินดีจะมาช่วยขับเคลื่อนขบวนนี้ มี อาจารย์ประเวศ วะสี กรุณามาเป็นที่ปรึกษาให้ มี อาจารย์ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และอีกหลายท่านที่เต็มใจจะมาช่วยเติม ช่วยหนุนเสริมกันคนละเล็กละน้อย แต่การเคลื่อนเรื่องนี้คงไม่ใช่ทำภายใต้โครงสร้างแนวตั้ง เราจะทำงานร่วมกันในแนวนอน ท่านที่ทำอะไรดีอยู่แล้วก็ทำต่อไป ไม่ต้องรอใคร แต่เราจะมาเชื่อมโยงกัน ผนึกพลังกัน สร้างสรรค์สิ่งดีงามเพื่อตัวเรา เพื่อสังคมของเรา และเพื่อโลกของเรา

ท้ายสุดนี้ ขอขอบคุณบรรดากัลยาณมิตรผู้มีหัวใจอาสา มาช่วยกันเติมเติมเวทีครั้งนี้ให้มีความสมบูรณ์อย่างยิ่ง เชื่อว่าทุกท่านที่มาคงมีความสุขกันถ้วนหน้า และจะช่วยกันสานฝันเรื่องนี้ให้สำเร็จงดงามต่อไป แม้ท่านที่ไม่ได้มาก็หวังว่าจะช่วยกันทำด้วยกันผลักดันด้วยนะครับ

ด้วยไมตรีจิต

อิทธิพล จินตภาณุ



เกริ่นนำ...

คือคุณค่า...อาสาสมัคร

บรรณาธิการ

ท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรนในภพภูมิของโลกยุคปัจจุบัน การใช้ชีวิตของมนุษย์โดยส่วนใหญ่ยังคงติดขัดกับวิถีชีวิตแบบแลกเปลี่ยน ยื่นทรัพย์สิน-รับของ ยึดโยงผลประโยชน์ระหว่างกันเป็นเงื่อนไขต่อรองของความสัมพันธ์

การเก็บเกี่ยวประสบการณ์ของผู้คนก็คงเช่นเดียวกัน ในวงปีชีวิตของคนหนึ่งคนอาจต้องจ่ายเงินทองเข้าแลกเปลี่ยนกว่าครึ่งเพื่อเอื้อให้ได้มาซึ่งประสบการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด แต่กระนั้น ก็คงไม่ปฏิเสธกันใช่ไหมว่า ประสบการณ์ที่ต้องใช้เงินเข้าแลกนั้น ก็เพียงเพราะเพื่อเป็นเข็มทิศที่นำไปสู่การไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งผลตอบแทนใหม่ๆ ในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสายเงินทอง ทรัพย์สิน เกียรติยศ หน้าที่การงาน ฯลฯ หรือแม้แต่ความต้องการเป็น “คนดี” และต้องการให้สังคมตราค่า “ความดี” ของตน ด้วยยุทธวิธีพิถีพิถันแบบสมคบคิดโดยผ่านสื่อช่องทางต่างๆ !

อย่างไรก็ตาม ยังมีประสบการณ์อย่างหนึ่งที่ยากยิ่งจะนำพาด้วยเงินทอง นั่นคือ “ประสบการณ์อาสาสมัคร” เพราะการเป็นอาสาสมัครถือเป็นงานที่คนทำต้องใช้ใจเป็นหลัก และต้องเป็นใจที่มีพรหมวิหาร ๔ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นต้นทุนสำคัญ แต่ทว่า หากขาดซึ่งต้นทุนสำคัญแห่งใจ หากไม่แม้แต่จะคิดลองลงทุนใจที่จะกระทำแล้ว ก็ยากยิ่งที่จะลิ้มรสความงดงามของประสบการณ์ดังกล่าว

การ “ขับเคลื่อนสังคมที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์ (Humanized Society)” ผ่านเวที “เติมหัวใจให้สังคม” ทั้ง ๒ ครั้งที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) เจตนาให้เป็นพื้นที่ของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเชื่อมโยงเรื่องราวดีดีที่เกิดขึ้นในทุกหย่อมหญ้าให้ปรากฏออกมาเป็นที่ประจักษ์ ว่าสังคมไทยยังไม่ไร้ซึ่งความดี ความงาม และความรัก ผลจากเวที

ภาคีสาน :
ความดี...ความงาม...ความรัก...อาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์



ครั้งที่ ๑ ช่วยสะท้อนภาพความฝันและความหวังของสังคมที่พึงปรารถนา แต่ว่ารูปธรรมของสังคมที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์ในมุมต่างๆ ยังไม่ชัดเจนนักด้วยเหตุนี้ เวทีครั้งที่ ๒ จึงได้นำ “ตัวอย่างประสบการณ์อาสาสมัคร” ที่เป็นเสมือนตัวแทนของการกระทำที่เป็นไปเพื่อขับเคลื่อนสังคมที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์ในหลากหลายรูปแบบมาเล่าเป็นเรื่อง เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และเกิดการแตกหน่อก่อรูปของประสบการณ์อาสาสมัครแก่ผู้คนในสังคม ถือเป็นภารกิจแรกๆ ของเวทีนี้ที่ต้องกระทำ เป็นการลงทุนด้วยใจ ทำด้วยใจ และได้ใจเป็นผลตอบคืน

ริจะเป็นเพราะปาฏิหาริย์แห่งการตื่นรู้ก็สุดจะคาดเดา เพราะเพียงเสี้ยวของวันที่ผ่านการเรียนรู้ประสบการณ์อาสาสมัครเพียง ๗ กรณีตัวอย่างเท่านั้น เวที “เติมหัวใจให้สังคม” ครั้งที่ ๒ ก็สามารถสร้างพันธมิตรอาสาสมัครได้อีกมากมาย สะท้อนได้จากบทบันทึก “สาระจากเวที เติมหัวใจให้สังคม ครั้งที่ ๒ : ความดี... ความงาม... ความรัก... ของอาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์” เล่มนี้ ที่ประจักษ์ชัดว่า คนจำนวนไม่น้อยที่สนใจใคร่รู้เรื่องเหล่านี้ และยินดีที่จะร่วมถักทอต่อยอด พร้อมทั้งจะใช้ใจเพื่อให้ได้มาซึ่งประสบการณ์แห่งความดีที่มีคุณค่าต่อชีวิต ต่อสังคม ซึ่งน่าจะเป็นสัญญาณได้กระมังว่า นี่คือการเริ่มต้นแล้วของคุณค่า... แห่งอาสาสมัคร...

ท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรนในภพภูมิของโลกยุคปัจจุบัน แหนะว่าการหาอยู่หากินเพื่อปากท้องของตัวเองและครอบครัวเป็นสิ่งจำเป็นที่ปฏิเสธไม่ได้ และเมื่อความต้องการพื้นฐานของชีวิตยังไม่เต็ม จิตอาสาสมัครก็อาจจะดูเหมือนไกลตัวไปสำหรับบางคน แต่หากเพียงพลิกคิดก็จะรู้ว่า งานอาสาสมัครไม่ได้อยู่ไกลสุดขอบ แต่กลับใกล้ใจเรานี่เอง เพียงแค่ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่เบียดเบียนใคร แบ่งปันใจให้ผู้อื่นบ้าง เห็นคนล้มแล้วไม่มองข้ามหรือเหยียบซ้ำ เพียงปรี๊ดัวเข้าไปช่วยยืดช่วยประคอง แค่นี้ก็ถือเป็นการสร้างประสบการณ์อาสาสมัครให้ตัวเอง เป็นอาสาสมัครความดีในชีวิตประจำวันได้แล้ว **ไม่เห็นยาก ! ♥**



เปิดเวที...

เรื่องนี้ต้องใช้หัวใจนำ





เปิดเวที . . .

เรื่องนี้ต้องใช้หัวใจนำ

ศ.นพ. ประเวศ วะสี



นมัสการพระเจ้า ท่านสมาชิกเพื่อนคนไทยทุกคน เรามาประชุมกันครั้งนี้ก็เพื่อสานต่อสิ่งที่เราได้คุยกันเมื่อเดือนที่แล้ว ว่าเราอยากจะทำร่วมกันสร้างแผ่นดินไทยที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์ ในยามที่โลกทั้งโลกแห่งแล้งน้ำใจ มีแต่วัตถุนิยม บริโภคนิยม ผลประโยชน์ แ่่งแย่ง ชัดแย้งกัน จนกระทั่งโลกวิกฤต มนุษย์ก็วิกฤต สังคมเองก็ไม่สามารถจัดการให้อยู่ร่วมกันได้ กับสิ่งแวดล้อมก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกันด้วยสันติ การแก้ปัญหาเรื่องนี้ คงจะแก้ไม่ได้ด้วยเทคนิค ด้วยเศรษฐกิจ เพราะมันยังอยู่ในภพภูมิเดิมของการพัฒนา และเป็นสิ่งที่ทำให้ปัญหา ยิ่งเกิดขึ้น

เราต้องมาถึงจุดที่ใช้สิ่งที่ใหญ่ที่สุดของมนุษย์ คือ “จิตสำนึก” ล้วงลึกไปถึงสิ่งที่มีค่าที่สุดของมนุษย์ทุกคน คือเมล็ดพันธุ์แห่งความดีงาม ซึ่งเป็นธรรมชาติที่มีอยู่แล้ว ถ้าช่วยกันรดน้ำพรวนดิน ยกหินที่ทับออก ก็จะมีงอกขึ้นมา หินที่ทับนั้นคือวิธีคิด มนุษย์ดีวิธีคิดว่า ทำอะไรต้องเอาความรู้ นำ อันนี้ฟังแล้วอาจจะแปลกกว่าทำไมพูดแบบนี้ เพราะเราคุ้นเคยว่าต้องเอาความรู้ นำ เหตุผลที่พูดแบบนี้ เพราะความรู้ไม่มีพลัง แล้วแยกเป็นส่วนๆ จะถือทิวี่ว่าเรารู้เรื่องนั้น เราเก่งเรื่องนี้ รู้คนละวิชาแต่ว่าสู้อำนาจกิเลสไม่ได้ ถูกกิเลสจับไปกินหมด กิเลส

กุ๊ตบูน :

ความดี...ความงาม...ความรัก...ขออาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์



จับความรู้ไปทำเป็นอำนาจ จับความรู้ไปทำเป็นเงิน แล้วก็วนอยู่อย่างนั้น “ความรู้ - อำนาจ - เงิน” เป็นเส้นผมบังงูเขา

ที่ถูกต้องคือ ต้อง “เอาใจนำ ความรู้ตาม” เพราะใจร่วมกันได้หมด ความรู้ร่วมไม่ได้ อุดมการณ์ก็ร่วมไม่ได้ มีชายมีขัว มีหน้าหลัง เงินก็ร่วมไม่ได้ มีผลประโยชน์ต้องแยกกัน แต่ใจร่วมได้ แล้วใจเป็นของที่ทุกคนมี ถ้าเอาความรู้นำ เราจะเครียด ถ้าเราไม่มีความรู้เราจะรู้สึกว่าคุณอื่นไม่ได้ เขาจบมหาวิทยาลัย เขาได้ปริญญาเอก เขาเป็นนักเรียนนอก เรียนฮาวาร์ด นี่เป็นความกลัว แต่ถ้าเอาใจนำ เรามีหัวใจเพื่อเพื่อนมนุษย์ ทุกคนมีได้หมด แล้วจะเกิดความกล้าหาญไม่กลัวอะไรเลย

เพราะฉะนั้น เวลามาคุยเรื่องนี้จะพบปรากฏการณ์เหมือนกันทุกหนทุกแห่ง คือคนจะอยากเข้าร่วมมาก กระตือรือร้น มีความสุข อย่างที่คุณหม้ออำพลพูด พอหนักถึงก็มีความสุข เพราะตัวความดี ตัวน้ำใจทำให้เรามีความสุข เป็นแรงจูงใจที่ใหญ่มาก แรงจูงใจให้ทำอะไรซ้ำๆ คือ “ความสุข” ทำแล้วมีความสุขก็อยากทำอีก เคยมีการทดลองกับปลาหรือหนู ให้ไปกระทุ้งจุดหนึ่งแล้วไฟซีอर्टอีกจุดหนึ่งกระทุ้งแล้วมีอาหารตกมา มันก็จะไปกระทุ้งซ้ำๆ ตรงจุดที่ทำแล้วมีความสุข และเลี้ยงไม่ไปจุดที่มีความทุกข์ เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ไม่ยาก ถ้าเราช่วยกันทำ ช่วยกันเคลื่อนไหวแล้วจะเกิดเต็มทั้งแผ่นดิน แผ่นดินนี้ก็จะเปลี่ยนไปเป็นแผ่นดินที่มีหัวใจเพื่อเพื่อนมนุษย์ อย่าไปเป็นห่วงว่าเราเอาหัวใจนำความรู้จะบกพร่อง ตรงข้ามกัน ยิ่งมีใจยิ่งดึงความรู้ได้มากขึ้น จะมีวิริยะแรงกล้าที่จะแสวงหาความรู้มาช่วยเพื่อนมนุษย์ ♥

ก ร ณี ศี ก ษ า . . .

อาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์



กรณีที่ ๑

อโรคยศาล : สถานอภิบาลพักฟื้นผู้ป่วย วัดคำประมง จ.สกลนคร

อโรคยศาล หรือ สถานอภิบาลพักฟื้นผู้ป่วยด้วยสมุนไพรตามธรรมชาติ ตั้งอยู่ที่วัดคำประมง ตำบลสว่าง อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร อยู่ในดูแลของพระภิกษุ **ปพนพัชร์ จิระธัมโม** หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า “หลวงตา” หลวงตาเคยป่วยเป็นมะเร็งโพรงจมูก รักษาทางแพทย์แผนปัจจุบันระยะหนึ่ง จึงเริ่มศึกษาค้นคว้าวิธีการรักษาด้วยสมุนไพร ปรงยาหม้อฉันทอง ร่วมกับการใช้ “สมาธิบำบัด” จนหายจากโรคมะเร็งได้ และตั้งปณิธานว่าจะนำความรู้นี้ไปใช้รักษาบำบัดผู้ป่วยมะเร็งรายอื่นๆ ให้พ้นจากทุกข์ให้ได้



อโรคยศาล จึงก่อตั้งขึ้นในปี ๒๕๔๗ เพื่อมุ่งช่วยเหลือและรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งทุกชนิด โดยออกแบบให้รองรับการบำบัดมะเร็งด้วยหลักธรรมชาติบำบัด ผู้ป่วยอยู่ใกล้ชิดกับสิ่งแวดล้อมและญาติในครอบครัว ยึดหลักให้การบำบัดที่หลากหลายตามความสมัครใจและความสามารถของผู้ป่วย ผสมผสานการรักษาตามแบบแพทย์แผนปัจจุบัน แผนไทย แผนจีน และอื่นๆ รวมทั้งการนำพิธีกรรมมาใช้สร้างความศรัทธาและกำลังใจในการต่อสู้กับโรคร้าย กระบวนการรักษานอกจากจะมีทีมแพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข ที่อาสาเข้ามาตรวจอาการผู้ป่วยเป็นประจำทุกสัปดาห์แล้ว อโรคยศาลยังเปิดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลเพื่อนมนุษย์ โดยจัด “วันอาสาสมัคร” ที่เปิดเวทีกิจกรรมพื้นฐานให้ผู้สนใจเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครได้ง่ายๆ ไม่จำกัดเวลา

ทุกเช้า ทุกชีวิตของที่นี่จะเริ่มวันใหม่อย่างมีความหวัง ได้ออกกำลังกาย

ตามแนวทางชีไตนามิกส์ สวดมนต์ทำวัตรเช้า ได้ทำบุญตักบาตรและฟังธรรมะจากหลวงตา ได้กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล ระหว่างวันจะมีเสียงตามสายให้ผู้ป่วยได้ฟังธรรมเทศนา และดนตรีบำบัดจิตใจให้สงบเย็น เพื่อเตรียมใจ เปลี่ยนมุมมองใหม่ต่อโรคร้าย ตอนสายๆ หลวงตาจะออกตรวจเยี่ยม ใต้ถุนอาคารผู้ป่วยหนัก และดูแลการจ่ายยาให้แก่ผู้ป่วยแต่ละคน ซึ่งมีอาการของโรคแตกต่างกัน โดยมีการใช้ระบบเวชระเบียนคนไข้ บันทึกข้อมูลอาการของโรค ยาที่ได้รับ ไม่ว่าจะ เป็นยาสมุนไพรหรือยาแผนปัจจุบันเป็นข้อมูลสำคัญในการติดตามอาการและวางแผนการบำบัดร่วมกับแพทย์อาสาสมัคร

“ไม่บังคับมา ไม่เก็บเงินคนไข้ เชื่อมโยงแพทย์แผนปัจจุบัน มาช่วยวินิจฉัยโรค และให้กำลังใจคนไข้”

แพทย์ผู้มีจิตอาสาท่านหนึ่งกล่าวถึงหลักการดูแลผู้ป่วยด้วยความภูมิใจ

จุดเริ่มต้นเล็กๆ ของพระบ้านนอกรูปหนึ่งที่อาจหาญต่อกรกับมะเร็งร้าย กำลังได้รับการเชื่อมโยงขยายผลไปสู่หมู่คนที่ผู้มีจิตอาสา อโรคยศาลเป็นตัวอย่างของสังคมที่มีหัวใจแห่งความเป็นมนุษย์ ซึ่งกำลังพิสูจน์ให้เห็นจริงแล้วว่าการช่วยเยียวยาเพื่อนมนุษย์ด้วยศรัทธาและจิตอาสานั้นเกิดขึ้นแล้ว เป็นความหวังแก่ผู้ป่วยมะเร็งในระยะสุดท้ายได้ ช่วยบรรเทาปัญหาการเข้าถึงยาราคาแพง ท่ามกลางปัญหาสิทธิรักษาที่ยากจะยุติ เพราะที่นี้ทุกชีวิตมีคุณค่ามากกว่าเงิน

“ผมอยากบอกว่าที่นี่มีปาฏิหาริย์”

ลุงตำรวจ โภธิศรี ผู้ป่วยโรคมะเร็ง หลอดเลือดที่หมดเงินรักษาตัวไปกว่า ๓ แสนบาท มาอยู่ที่วัดเมื่อเดือนตุลาคม ตอนนี้อยู่ดีขึ้น แผลหาย สามารถทำสวนดอกไม้และสวนผักเล็กๆ ได้ ท่านบอกกล่าวเอาใจด้วยหัวใจแห่งศรัทธา ! ♥



กรณีศึกษาที่ ๒

โครงการเพื่อนวันอาทิตย์ : คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กรณีศึกษานี้มี น้องกฤตณุ นาคแท้ ตัวแทนนักศึกษาแพทย์จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้เคยเข้าร่วมโครงการเพื่อนวันอาทิตย์มาแล้วให้ฟังด้วยตัวเองว่า โครงการเพื่อนวันอาทิตย์นี้ เกิดจากหน่วยกิจการนักศึกษา โดย ผศ.พญ.จารุรินทร์ ปิตานพวงศ์ เป็นผู้ผลักดัน จุดเริ่มต้นมาจากแนวคิดการเตรียมความพร้อมสำหรับการเป็นแพทย์รุ่นใหม่ที่มีหัวใจความเป็นมนุษย์ ซึ่งต้องเป็นแพทย์ที่ทั้งดีและเก่งด้วย โดยพิจารณาคัดเลือกนักศึกษาแพทย์จากผู้ที่ขาดองค์ประกอบบางอย่างในการสอบสัมภาษณ์ แต่มีองค์ประกอบหลายอย่างที่เป็นเพชรที่ยังไม่ได้เจียรไน แล้วพาไปเข้าโครงการเพื่อขัดเกลา พาไปร่วมบำเพ็ญประโยชน์ในสถานที่ต่างๆ เช่น หอผู้ป่วยอนาถา บ้านพักคนชรา บ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า เป็นต้น

“การเข้าร่วมนั้นอาจารย์จะยังไม่บอกอะไรมาก แต่จะให้เราเข้าไปหาคำตอบกันเอาเอง ครั้งแรกให้ไปดูเฉยๆ ไม่ให้ทำอะไร หลังจากนั้นจึงให้ไปคุยกันเองว่า สุดท้ายเราจะทำอะไรให้เขา แรกเริ่มเด็กบางคนก็คิดว่า เราอยากจะไปทาสีเรือนพักให้เขา อยากไปทำกับข้าวให้ หลังจากนั้นก็ไปปรึกษาอาจารย์ ท่านก็ให้คำชี้แนะว่า ถ้าอยากรู้ว่าเขาต้องการอะไร ก็ต้องไปคุยกับเขา ถาม



เขาดูว่า ที่เราคิดใช้หรือเปล่า พวกเราก็ลองไปคุยกับคนไข้ แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือ เขาไม่ได้ต้องการอะไรเลย เขาแค่ต้องการคนมาคุยเป็นเพื่อนง่ายๆ แค่นี้เอง...ไปครั้งแรกๆ ยังไม่บ่อยนัก เขาก็จะไม่ยอมคุยกับเรา เขารู้สึกว่าเราเป็นหมอ เราเป็นนักศึกษาแพทย์ เขาเป็นคนไข้อนาถามีความรู้สึกว่าคนละชั้นกับเรา

ต่างกันมาก พอเราไปบ่อยขึ้น ทำตัวให้เข้ากับเราไม่แตกต่างกันมาก ค่อยกับเขาด้วยความ เป็นเพื่อน สุดท้ายพบว่าช่องว่างตรงนั้นก็หายไป”

น้องกฤตну เล่าเรื่องด้วยสีหน้าท่าทางของคนที่มีความสุข ภูมิใจในสิ่งที่ทำ เมื่อคนเล่าเล่าอย่างมีความสุข คนฟังที่ฟังกันจนเพลินก็พลอยอยู่นอกอ้อมใจไปด้วย นอกจากนี้ห้องยังแถมสรุปถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ว่า



“ประเด็นแรก ในกลุ่มนักศึกษาแพทย์ทั้งรุ่นพี่และรุ่นเดียวกัน จากเดิมเราคิดว่า เราเป็นแพทย์จบไปเราจะต้องอยู่ในฐานะผู้ให้ แต่ขณะเรียนอยู่เราจะแข่งขันกัน และค่อนข้างเห็นแก่ตัว ตรงนี้เป็นอะไรที่ขัดแย้งกับวิชาชีพของเราที่เป็นผู้ให้ ตอนอยู่ปีหนึ่งปีสองก็จะรู้สึกว่าคุณไฉยังเป็นคนอยู่ พอถึงปีสี่ปีห้า เราจะเห็นคนไฉเป็นโรค คนไฉมาเราจะไม่ถามอย่างอื่น แต่จะมองว่าเขาเป็นโรคอะไร เราจะรักษาเขาอย่างไร เราจะไม่รู้หรือว่าเขาจะบ่นอะไร จะรู้สึกอย่างไรกับโรคนี้ แต่จากประสบการณ์ในโครงการนี้ ทำให้รู้ว่าเราต้องรักษาเขาด้วยความ เป็นมนุษย์ และไม่ต้องเป็นแพทย์เขาก็ทำกันได้...”

ประเด็นที่สอง คือ การที่เราจะเข้าไปทำนู่นทำนี่ให้ใคร เราต้องดูว่าเป็นสิ่งที่เขาต้องการหรือเปล่า หรือว่าเราต้องการ หรือการที่เราจะไปบำเพ็ญอะไรให้ใครสักแห่งหนึ่ง เราแค่อยากจะยึดยึดความเป็นตัวเราให้เขา ถ้าเขาไม่มีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนเองจะได้รับ สิ่งที่ให้ไปอาจจะไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ ไม่มีค่าสำหรับเขาก็ได้... ”

จากประสบการณ์โครงการเพื่อนวันอาทิตย์ **น้องกฤตनु**เล่าว่า หลังจบโครงการยังได้ไปทำเรื่องดีดีด้วยจิตอาสาแบบนี้อีกเรื่อยๆ เช่น ไปที่บ้านพักคนชรา ไปคุยกับคนเฒ่าคนแก่ ไปทำกิจกรรมค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แลมนบอก ว่าตอนนี้มีความคิดกับเพื่อนๆ ว่าอยากจะจัดตั้งเครือข่ายโครงการเพื่อนกัน

วันอาทิตย์ เป็นโครงการนำร่อง โดยจะคัดเลือกนักเรียนมาประมาณ ๒๐ คน ต่อปี ใครเข้ามาก็ได้ ให้เป็นโครงการที่เปิดกว้าง เป็นโครงการที่เป็นลักษณะ “เราเรียนรู้ผู้อื่นเพื่อที่จะได้ศึกษาตัวเอง” โดยสรุปทั้งท้ายความคิดตรงนี้ไว้ว่า “การเป็นแพทย์จะได้สอดคล้องกับวิชาชีพที่ว่าคือ ‘ผู้ให้’ ใครงับ”

ได้ฟังแบบนี้ ก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาทันทีกับแพทย์รุ่นใหม่หัวใจเป็น มนุษย์กลุ่มนี้ ♥

กรณี ที่ ๓

ศูนย์การเรียนรู้ต้นแบบจิตอาสาเพื่อสังคม

: โรงเรียนหนองตาบ่ง ต.วังขนาย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

กรณีที่สาม เวทีได้ย้ายการเรียนรู้เรื่องเล่าไปที่โรงเรียน เริ่มด้วยการนำเสนอวีดิทัศน์ ๒ ตอนสั้นๆ ตอนละ ๓-๔ นาที แต่ทั้ง ๒ ตอนบอกเล่าเรื่องราวได้กระชับ จับใจมาก ตอนแรกเป็นกิจกรรม “ยุวชนจิตอาสา” ของโรงเรียนหนองตาบ่ง ตอนที่สองเป็นกิจกรรม “พ่อแม่อุปถัมภ์” แค่ตอนแรกก็เรียกน้ำตาผู้ชมไปกว่าก่อนเวที



วีดิทัศน์ “ยุวชนจิตอาสา” เริ่มด้วยภาพในโรงครัวของโรงเรียนที่เช้าวันนี้เต็มไปด้วยแม่ๆ พ่อๆ ที่นัดกันมาทำอาหารแต่เช้ามืด ในบรรยากาศสนุกสนานสนิทสนมกลมเกลียว

“ไปตลาดตั้งแต่ตี 4 แล้วเอาของมาไว้ที่นี่ เติมใจช่วยกันทำอยู่แล้ว ถ้าเราไม่ทำแล้วใครจะช่วย สอนให้เด็กรู้จักความสามัคคีกันนะ มีความเสียสละ” คุณแม่ (เป็นแม่ครัวด้วย) ท่านหนึ่งกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มละไม

นี่คือกิจกรรมที่โรงเรียนและผู้ปกครองร่วมกันพาเด็กๆ ไปทำบุญและเลี้ยงอาหารคนป่วยที่วัด เป็นกิจกรรมจิตอาสาที่ทุกคนมาร่วมกันฝึกฝนอย่างไม่หวังสิ่งตอบแทน เมื่อทุกอย่างพร้อม รถสิบล้อของพ่อเปียก คุณพ่อจิตอาสาอีกท่านหนึ่งก็มารับเด็กๆ ไปที่วัด รถคันใหญ่ไปกันได้หมดทั้งโรงเรียนในเที่ยวเดียว หลังจากถวายเพลก็ถึงกิจกรรมสำคัญคือการนำอาหารไปเลี้ยงผู้ป่วยที่เป็นอัมพฤกษ์ ซึ่งอยู่ในความดูแลของวัดประมาณ ๗๐ คน แม้บรรยากาศในวัดจะดูวุ่นวาย แต่รอยยิ้มกลับปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไป เด็กๆ ช่วยป้อนอาหารให้ผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อย่างตั้งใจ

“ดีใจครับที่ได้ป้อนข้าวคุณลุงครับ
ผมคิดเหมือนว่าคุณลุงเป็นเหมือนตาผม
ครับ” เด็กชายร่างเล็กพูดซื่อๆ ประสาเด็ก



เสร็จจากการป้อนอาหาร เด็กๆ ต้องทำใบงานคือสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล นี่คือเครื่องมือสำคัญที่ทำให้เด็กได้รู้ข้อมูลและได้สัมผัสความรู้สึกจากใจ เมื่อเสร็จภารกิจสัมภาษณ์ สิ่งที่เด็กๆ ได้กลับมาแล้วสะท้อนให้ได้ยินดังๆ ก็คือ...

“สงสารเค้าค่ะ แล้วเค้าก็เกิดอาการร้องไห้ เค้าบอกว่าเค้าคิดถึงบ้าน
ค่ะ”

“เสียใจครับที่ลูกๆ เค้าไม่ดูแลเค้าครับ”

“หนูรู้สึกสงสารเค้ามากค่ะ ที่ลูกหลานเค้าไม่มาเยี่ยมค่ะ ถ้าพ่อหนูต้อง
เป็นอย่างนั้น หนูรับไม่ได้ค่ะ หนูต้องไม่ทำอย่างนั้นแน่ค่ะ”

“หนูอยากกลับไปเยี่ยมคุณลุงเค้าครับ”

“อยากกลับไปให้กำลังใจเค้าครับ”

“ไม่มีคนมาเยี่ยม เค้าก็จะเศร้า เหงา”

เสียงจากเด็กๆ เหล่านี้ คือกลวิธีอันแยบยลของผู้คิดกิจกรรมนี้ขึ้นมา ด้วยหวังใจว่าจะเป็นกิจกรรมที่ดีที่ช่วยนำพาเด็กๆ ให้ได้เรียนรู้เรื่องความกตัญญูจากประสบการณ์จริง และสัมผัสกับความเมตตาจากกรุณาจากหัวใจตนเอง

อาจารย์วิวรรณ วรรณศิริ ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองตาบ่ง หัวเรี้ยว หัวแรงหลักที่ริเริ่มกิจกรรมแสนวิเศษแบบนี้ เล่าให้ฟังเพิ่มเติมว่า

“เรื่องที่เราทำ เราเคลื่อนทุกขบวนการ จุดแรกเริ่มที่ครู เรามีครูอาสา ด้วย การที่เราจะทำอะไรสักอย่าง ถ้าเราไม่เต็มที่ งานเราก็ไม่สำเร็จ กว่าเราจะสำเร็จตรงนี้ได้เราใช้เวลา ๖ ปี ผมเป็นผู้บริหารใหม่ จะไปขอความร่วมมือกับใครก็ผิดหวัง บางครั้งผมก็เดินร้องไห้กลับ ปัจจุบันนี้พอเราทำสำเร็จ หลายหน่วยงานมาขอแจมกับเรา เราก็บอกว่าเรื่องเงินทองเราไม่ต้องการแล้ว เราต้องการจิตใจของทุกคนที่มาร่วมงานการศึกษาของเรา”

นอกจากชมวีดิทัศน์ เวทีในวันนั้น ยังมีเด็กชายตัวเล็ก ๆ แต่ใจโตอีกสองคนได้พากันเล่าเรื่องราวดี ๆ ที่ตัวเองประสบมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสา ให้กับผู้ใหญ่ที่ใจโตแล้วและกำลังจะโตในเวทีวันนั้นว่า...



“สวัสดิ์ครับคุณครูทุกท่าน ผมชื่อเด็กชาย**ทรงสิทธิ์ สุขสุผล** เป็นยุวชนจิตอาสาครับ วันนี้ผมจะมาเล่าเรื่องประทับใจที่ได้ทำ คือ เรื่องจิตอาสาของโรงเรียนบ้านหนองตาบ่ง โรงเรียนของเรามีงานจิตอาสาหลายอย่าง มีทั้งยุวชนจิตอาสา พ่อแม่อุปถัมภ์ ครูอาสา สำหรับยุวชนจิตอาสาก็คือ เราจะไปพัฒนาชุมชนที่อยู่ในบ้านเรา คือ วัด แล้วก็ชุมชนของเรา เช่น เก็บขยะรอบหมู่บ้าน แล้วก็ปลูกต้นไม้ทดแทนที่ถูกตัดไป อีกหนึ่งกิจกรรมคือ พ่อแม่อุปถัมภ์ โดยคุณครูจะจัดให้มีพ่อแม่อุปถัมภ์แล้วให้เด็กๆ เจอกับพ่อแม่อุปถัมภ์เดือนละครั้ง มีพ่อแม่อุปถัมภ์หลายคนที่ยากจะมาเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์ของเด็กๆ แต่เด็กๆ ที่ไม่มีพ่อแม่มีน้อยเกินไป ก็เลยมีอีกหนึ่งกิจกรรมคือ ครูอาสา มีครูอาสาอ่านหนังสือ ครูอาสาวาดภาพ ทำดอกไม้ประดิษฐ์ ทำดอกไม้สด แล้วก็ทำอาหารทำในเวลาหลังเลิกเรียนครับ ยังมีอีกหนึ่งกิจกรรมอยากให้เราเล่าเราให้ฟังครับ”
น้องทรงสิทธิ์เล่าเสร็จ ก็ส่งลูกให้เพื่อนอีกคนได้เล่าต่อบ้าง น่ารักจริงๆ

“สวัสดีครับ ผมชื่อเด็กชายวันชนะ ประνομศิลป์ ผมจะเล่าอีกเรื่อง คือ กิจกรรมอ่านหนังสือ ใช้เวลาตั้งแต่สามโมงครึ่งถึงสี่โมงครึ่ง คือโรงเรียนเราปล่อยสามโมงครึ่ง ถ้าปล่อยไปแล้ว พ่อแม่ยังไม่กลับ เด็กก็อาจจะหนีเที่ยวไปเล่นเกมอาจจะอันตรายได้โดยที่พ่อแม่ไม่รู้ ทางโรงเรียนจึงจัดโครงการนี้ขึ้น โดยให้เด็กฝึกอ่านหนังสือเพื่อให้มีพัฒนาการการอ่านที่ดีขึ้น และมีสมาธิ นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมพี่ช่วยน้อง คือพี่ที่อ่านเก่งแล้วจะไปช่วยน้องที่อ่านยังไม่เก่งให้มีความเก่งขึ้น”

“แล้วเดี๋ยวนี้ลูกอ่านหนังสือเก่งหรือยัง” เสียงหนึ่งในเวทีถามเปรยขึ้นมา
“เก่งแล้วครับ” ! น้องวันชนะตอบเสียงแจ้ว ท่ามกลางเสียงหัวเราะด้วยความเอ็นดูของผู้คนในเวทีวันนั้น

ยังไม่หมด อาจารย์วิวรรณ ได้ช่วยเสริมเพิ่มอีกว่า โรงเรียนยังได้จัดกิจกรรมการเล่นดนตรีและศิลปะที่บ้าน อย่าง ลำตัด กลองยาว เพื่อช่วยดึงเด็กที่ก้าวร้าวจากการไปชกต่อยให้มาตีกลอง ร้องลำตัด เป็นกลวิธีปลูกฝังคุณธรรมให้เด็ก อย่าง ลำตัดก็จะมีคุณธรรมสอดแทรกในทุกบทกลอน เมื่อเด็กท่องได้แล้ว ถ้าเกิดทำได้ด้วยก็เป็นเรื่องที่ดีมาก



ฟังตั้งแต่ต้นจนจบด้วยความซาบซึ้ง กินใจ ไม่รู้จะใช้คำไหนอีกแล้ว นอกจากคำว่า “วิเศษจริง ๆ” ! ♥

กรณี ที่ ๔

อาสาสมัคร Youth Volunteer : กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY)

จากเด็กเล็กๆ ในระดับประถมก็มาถึงกลุ่มเยาวชนที่โตขึ้นมาอีกนิดบ้าง เยาวชนอาสาสมัครที่ได้มาเล่าเรื่องคือ “น้องเต็ง” อาทิตย์ ชูสกุลธนะชัย

จากข้อมูลและคำบอกเล่าของ “เต็ง” Youth Volunteer คือโครงการที่ดีที่กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคมหรือ YIY คิดขึ้นมาจากคำถามว่า Why I Why หรือ ทำทำไม ? ด้วยความตระหนักในพลังของเด็กและเยาวชนที่มีความฝัน ต้องการสร้างสรรค์สิ่งดีดีให้สังคมบ้าง เริ่มจากการชักชวนและสนับสนุนให้คนรุ่นใหม่ได้เรียนรู้ เข้าใจตนเองและผู้อื่น ผ่านการรับใช้สังคม ทั้งในรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้งานอาสาสมัคร เช่น โครงการตลาดประกอบฝัน และโครงการจิตสำนึกเยาวชนอาสาสมัคร



“เข้ามาทำงานอาสาสมัครได้ก็เพราะรู้สึกว่าตัวเองไม่รู้อะไรเลยนอกจากชีวิตตัวเองที่เป็นอยู่ พอดีช่วงนั้นเข้าไปในเว็บไซต์จิตอาสาเห็นโครงการชื่อ “จากกล้าเล็กเป็นตงใหญ่ ปลุกด้วยใจให้เป็นป่า” พอเห็นชื่อโครงการสะดุดใจมากกว่า เราเป็นคนเมือง เราค่อนข้างห่างไกลจากธรรมชาติ เหมือนที่เราเห็นในทีวีที่มีหลุมๆ หนึ่งแล้วเอากล้าไม้ไปหย่อน ก็เลยไปกับ YIY นั่นคือกิจกรรมแรกที่ได้ไป...”

นั่นคือมุมมองของวัยรุ่นคนหนึ่ง ที่เมื่อถึงช่วงวัยที่เติบโตก็อยากจะทำชีวิตให้มีคุณค่า เริ่มคิดว่าเราทำอะไรเพื่อตัวเองมาเยอะแล้ว ก็อาจจะต้องการพื้นที่ที่ต้องการการยอมรับของสังคมบ้าง

“มันไม่ใช่แค่การไปปลูกต้นไม้ แต่การไปชุมชนเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป เราได้รู้ว่าชุมชนที่ไป เช่น เชียงใหม่ ซึ่งมีพื้นที่ของชุมชนเผ่าม้ง ได้รู้ว่าเขามีวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร เหมือนกับเราไหม

ไปเปิดรับสิ่งใหม่ๆ เราพูดว่าเราเป็นอาสาสมัคร เราไปทำสิ่งที่ดีจริงๆ แล้วตัวเราเองนั้นแหละที่ได้อะไรกลับมาเยอะมาก ไม่ว่าจะจะเป็นความรู้จากการที่ไปทำกิจกรรมแต่ละครั้ง แต่สิ่งที่ผมคิดว่าสำคัญ คือใจ ใจของเราพองโต เรามีความสุขทุกครั้งที่เราทำ เป็นการหาความสุขอย่างง่ายๆ ในการเป็นอาสาสมัคร เพราะว่าสิ่งเล็กๆ ที่เราได้กลับมา คือ ความภาคภูมิใจ อย่างน้อยๆ เรายังมีคุณค่าต่อสังคมที่เราอยู่...”

“พอค่ายจบเราไม่ได้จบไปกับค่ายครับ เรารู้จักคนมากมาย ได้กัลยาณมิตรมากมาย เป็นการสร้างเครือข่าย เป็นการแบ่งปันชีวิตและประสบการณ์ พื้นที่ทำงานตอนนี้คือได้สะพานอรุณอมรินทร์ ฝั่งบางกอกน้อยและที่อื่นๆ สิ่งทำงานอาสาสมัครได้ให้เรา คือ ทำทุกครั้งหัวใจพองโตมีความสุขทุกครั้ง เช่น รอยยิ้มของเด็กๆ ที่เราไปสอนหนังสือ เป็นการหาความสุขที่ง่ายๆ ตอบสนองความต้องการของตัวเองด้วย ได้ให้อะไรกับสังคมไปด้วยครับ”

กรณีของเต็ง คงเหมือนกับที่ อาจารย์ประเวศ วะสี ได้เคยพูดไว้คราวหนึ่งว่า “เมล็ดพันธุ์แห่งความดีได้เกิดขึ้นแล้ว” ซึ่งทุกคนในเวทีวันนั้นก็คงเห็นคล้ายด้วยโดยคุณเต็ง ! ♥

กรณีที่ ๕

อาสาสมัคร : มูลนิธิกองทุนไทย

“อาสาสมัคร” เป็นกิจกรรมภายใต้โครงการส่งเสริมการให้เพื่อสังคม (Give2all) ของมูลนิธิกองทุนไทย เพื่อกระตุ้นและส่งเสริม “การให้” ในทุกรูปแบบ ไม่จำกัดแต่เพียงเงินหรือวัตถุสิ่งของ แต่อาจเป็นสิ่งง่ายๆ ที่ทุกคนก็ทำได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ความมีน้ำใจ การแบ่งปัน เอื้ออาทร หรือแม้แต่การให้รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เพื่อให้ “การให้” เป็นคุณธรรมพื้นฐานของสังคมไทย

ผู้ที่จะอาสามาเต็มรัก ด้วยการเล่าเรื่อง “การให้” ในกรณีที่ ๕ นี้ คือคุณ **ณัฐฐ์ยาน์ จิมไทย** ที่เธอเรียกตัวเองว่า “เหมียว” เหมียวเล่าว่า งานจิตอาสาครั้งแรกของเธอคือการไปช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยครั้งใหญ่ที่อุตรดิตถ์ ซึ่งก่อนหน้านั้นเหมียวเคยไปทำงานที่อุตรดิตถ์หนึ่งปี ได้รู้จักเพื่อนที่ทำงานอาสาสมัครที่นั่น



“ตอนเกิดเหตุการณ์ เพื่อนโทรมาบอกว่าอุตรดิตถ์น้ำท่วมแล้วนะ และบอกว่าตอนนี้เขาจะมีอาสาสมัครลงไปช่วย จะไปเต็มรักกันที่อุตรดิตถ์จะไปไหม ฟังแล้วรู้สึกตกใจ ไม่คิดว่าเรื่องแบบนี้จะมาถึงตัวเรา มาใกล้ตัวเรา คิดว่าอุทกภัยไกลมาก สีนามิกี่ไกล ไม่เกี่ยวข้องกับเราหรอก แต่ก็ตัดสินใจไป งานแรกที่ได้ทำก็คือไปที่ชุมชนที่น้ำท่วมได้ไปเต็มรักให้กับเด็กๆ ที่นั่น...”

ไปครั้งเดียวเหมียวก็ติดใจ อยากไปอีก หลังจากนั้นถ้ามีงานอาสาวันเสาร์ อาทิตย์ หรือเพื่อนโทรมาตามว่าว่างไหม ก็ไปกัน หลังสุดนี้เหมียวกับเพื่อนๆ ได้มาทำงานอาสาที่โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม เหมียวบอกว่าได้เห็นข้อมูลจากแบบสำรวจของคุณครูที่สำรวจว่าเด็กๆ โตขึ้นอยากเป็นอะไร มีอาชีพอะไร แล้วก็ต้องตกใจกับคำตอบของเด็กๆ

“มีนักเรียนอยู่ทั้งหมด ๔๐๐ คน ผลสำรวจคือ เด็กๆ ผู้ชายอยากเป็นมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ผู้หญิงอยากเป็นสาวอาร์ชีเอ วัดใหม่ช่องลมนี่กกลางเมืองมากเลยนะคะ ใกล้รถไฟฟ้าใต้ดินนิดเดียว ทันสมัยมาก มีสองคนเท่านั้นที่อยากเป็นครู แล้วเป็นสองคนที่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นครูไปอีกนานไหม เขาบอกเหตุผลว่ารอบข้างเขาเป็นตึกใหญ่สวยงาม และก็มียูทูปอาร์ชีเออยู่ละแวกนั้น คือมาจากสิ่งแวดล้อมที่เขาเห็น เป็นเรื่องที่น่าตกใจ เหมียวก็เคยทำงานเป็นครู เหมียวไม่คิดว่าเด็กจะคิดอย่างนั้น”

อันที่จริง การที่เด็กบางคนจะฝันว่าโตขึ้นอยากเป็นวินมอเตอร์ไซค์รับจ้าง หรืออะไรที่เป็นอาชีพสุจริต คงไม่ใช่เรื่องผิดบาปอะไรนัก แต่ที่น่าตกใจคือการที่เด็กจะพากันไฝ่ฝันไปตามกระแสค่านิยมที่ยั่วยวนรอบตัว โดยไม่ได้ยั้งคิดหรือ ทบทวนความสามารถหรือความถนัดของตนเองสักนิด และหากคิดแค่แห่อไปตามกระแส ก็อาจจะพลาดโอกาสค้นพบตัวเองในอาชีพอื่นๆ ที่เหมาะสมกว่าก็ได้

เหมียวเล่าต่อว่า งานอาสาที่โรงเรียนวัดช่องลมนี้ เพื่อนๆ สมาชิกที่ไปจะต้องเอาเงินลงขันกันเอง ซื้ออุปกรณ์ เครื่องมือ ที่จะใช้พูดคุยกับเด็ก ให้เด็กแสดงออกถึงความคิดความไฝ่ฝันข้างใน นอกจากนี้ เหมียวและเพื่อนๆ ยังได้จัดเป็น “อาสาพาร์ทไทม์” คือว่างเวลาไหนที่เราจะเจอกันได้ เสาร์ อาทิตย์ไหนที่ใครว่างก็มาทำกัน ไม่ได้ระบุว่าจะต้องทำที่ใดที่เดียว ตรงไหนมีอะไรที่ต้องการความช่วยเหลือก็ไปทั้งนั้น

“เหมียวว่าคนทุกคนมีศักยภาพ ซึ่งแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน บางคนอยากทำดีแต่เขาไม่มีโอกาส บางทีไม่มีแม้กระทั่งโอกาสที่จะเห็นว่าตนจะมีหน้าที่ต่อสังคมได้อย่างไร”

มุมมองของงานจิตอาสาเริ่มกว้างออกไปเรื่อยๆ ใครที่อยากทำดีแต่ยังมีอาการงงๆ ว่าทำไงดี คุณหม้ออำพลได้ช่วยเติมให้เห็นวิธีที่ง่ายมากๆ ง่ายแบบที่เราคาดไม่ถึงเลยเชียะ

“เมื่อสักสองสามสัปดาห์มีผู้แทนเมืองมินามาตะจากญี่ปุ่นมาเยี่ยมที่สำนักงานผม มาคุยกัน เขาบอกว่าที่บ้านเขาก็มีกระบวนการอาสาสมัครเหมือนกัน โดยเขาจะมานั่งคุยกันเพื่อค้นหาว่าใครมีความสามารถอะไร จะไปช่วยใครได้ยังไงบ้าง พบว่าทุกคนมีความสามารถไปหมด เขาบอกว่ามียายคนหนึ่ง แกตื่นเช้า แกบอกว่าถ้าบ้านใครตื่นสายอยากให้แกไปปลุกให้บอก แกจะเป็นคนไปปลุกให้ ไม่ต้องมีนาฬิกาปลุก หรือยายอีกคนแกชอบคุย ก็เลยบอกว่า ถ้ามีคนอยากมีเพื่อนคุยบอกแก แกจะไปคุยเป็นเพื่อน”

สรุปว่าเราทุกคนมีศักยภาพกันทั้งนั้นเลย เพียงแต่มีใจแล้วใช้สิ่งของตัวเองถนัด ก็สามารถออกมาอาสาช่วยเพื่อนช่วยสังคมได้แล้ว ♥

กรณีที่ ๖

อาสาสมัครร่วมด้วยช่วยกัน : สถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน

คุณลุงบุญส่ง พูลสวัสดิ์ เป็นหนึ่งในอาสาสมัครของโครงการ “อาสาสมัครร่วมด้วยช่วยกัน” ของสถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน เข้ามาตั้งแต่รุ่นแรกๆ แล้วก็ทำมาเรื่อยไม่เคยหยุดหรือหนีหายไปไหน และทำสารพัดเท่าที่ตนเองจะมีความสามารถทำได้



“หน้าที่หลักของผม คือ การรับส่งผู้ป่วยบ้าง หรือส่งสิ่งของที่ผู้ป่วยต้องการบ้าง เวลาว่างพอได้รับข่าวจากสถานีวิทยุว่ามีผู้ป่วยหรือผู้ยากไร้ต้องการสิ่งที่ยังขาดอยู่ เช่น เตียง เก้าอี้ รถเข็นต่างๆ พวกนี้ ผมก็จะอาสาเป็นผู้นำส่งให้ครับ”

คุณลุงบุญส่งเล่าสั้นๆ แบบคนที่ถนัดทำมากกว่าพูด คุณอภิรดี พรเลิศ ผู้จัดการรายการและทำหน้าที่แผนกอำนวยการของสถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกัน ซึ่งเข้าร่วมในเวทีด้วย ได้ช่วยเสริมเติมเรื่องราวว่า สถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกันนี้ได้ออกอากาศผ่านทางสถานีวิทยุกรมการรักษาดินแดน FM ๙๖.๐ MHz มาต่อเนื่องยาวนานถึง ๑๑ ปี แล้ว

“เรามองว่า สังคมนี้ความดีความเกื้อกูลลดน้อยลงไป หนังสือพิมพ์ก็จะมีข่าวอาชญากรรม จี๊ปล้น แม้กระทั่งการขโมย ช่มชืดอะไรต่างๆ ก็เลยคิดว่า สถานีวิทยุที่เป็นข่าวก็มีอยู่แล้ว สถานีเพลงก็มีอยู่ค่อนข้างมาก เราน่าจะมีสถานีวิทยุเพื่อสังคม การจราจรก็มีบ้างแต่ไม่เท่ากับการเป็นสถานีวิทยุเพื่อนำใจ ผ่านมา ๑๑ ปี ก็จะมีเรื่องเป็นร้อยเป็นล้านเรื่องราวณะคะ เรื่องของการถูกทอดทิ้งก็มีขึ้นเยอะมาก ก็เลยอยากทำหน้าที่สื่อที่ช่วยประสาน สร้างสรรค์เรื่องดีดีนี้ให้ปรากฏออกมาบ้าง...”

คุณอภิรดียังเล่าอีกว่า

“บางคนไปเจอผู้สูงอายุที่เข้าใจว่าน่าจะพลัดหลง แล้วไม่รู้จะไปตรงไหน ก็โทรแจ้งเรา หรือกรณีที่ถูกหลานแจ้งเข้ามาว่าญาติหาย ก็จะมีการเชื่อมโยงกัน พอมีคนไปเจอก็แจ้งเข้ามา ตามไปรับกัน บางกรณีลูกหลานบอกว่าหายเป็นประจำ ผากไว้ก่อนได้ไหม เราก็ดูแล พาอาบน้ำอาบทำ ประแป้งให้เรียบร้อย คุณลุงท่านนี้ก็ไมยอมไป บอกว่าขออยู่ด้วยได้ไหม ไม่อยากกลับบ้าน เพราะครอบครัวไม่ยอมรับ แบบนี้ก็มี หลากหลาย”

สำหรับคุณลุงบุญส่ง คุณอภิรดีบอกว่าท่านมาเป็นอาสาสมัครตั้งแต่ช่วงหน้าท่วมหนักที่เพชรบูรณ์ วันนั้นเกิดเหตุการณ์ อุทกภัย ทางสถานีวิทยุ ก็ประกาศออกไป คุณลุงบุญส่งเป็นคนหนึ่งที่มีน้ำใจ อาสามาช่วยเป็นตัวกลางระหว่างผู้ให้กับผู้รับ เพราะบางคนมีเงิน มีของอยากจะให้แต่ไม่มีเวลา คุณลุงบุญส่งก็จะไปรับมาแล้วเอาไปส่งให้ผู้รับอีกที

“พี่บุญส่งมีทีมแท็กซี่ ซึ่งปัจจุบันก็ต้องดิ้นรน บางคนขับรถแท็กซี่ไปช่วยเหลือจนไม่มีเงินจะส่งแท็กซี่ ก็มีมาแล้ว และก็มีบางคนช่วยเหลือแล้วเสียชีวิต ดังนั้นทุกครั้งที่อาสาสมัครแจ้ง

เรื่องเข้ามา เราก็บอกว่าต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเองด้วย บางครั้งก็มีดี ๒ ครั้งได้รับแจ้งเหตุมีขอเข้ามาว่า อาสาสมัครที่ลงไปช่วยเหลือแล้วเสียชีวิตแล้ว ทุกวันนี้ก็ยังดูแลเด็กหญิงซึ่งเป็นลูกสาวเขาอยู่”

ถึงแม้ว่า ปัจจุบันนี้คุณลุงบุญส่งได้หันมาทำธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับการติดตั้งระบบความเย็นในที่ต่างๆ แล้วก็ตาม แต่หากมีเวลารว่าง พอได้รับข่าวจากสถานีวิทยุว่ามีผู้ป่วยหรือผู้ยากไร้ต้องการสิ่งที่ยังขาดอยู่ เช่น เตียง แก้ว อี รถเข็นต่างๆ ก็จะอาสาเป็นผู้นำส่งให้ เป็นขาประจำที่สถานีวิทยุได้อาศัยประสานกันมานาน



“ผมรู้สึกดีใจที่ได้ช่วยคนด้วยโอกาสที่เขาตกทุกข์ได้ยาก ถ้าผมมีกำลังที่จะช่วยเหลือเขาได้ก็พร้อมที่จะช่วย โดยผมจะทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมกับทางสถานี ให้ทางสถานีเป็นตัวแม่ จะทำอะไรก็ต้องผ่านสถานีก่อน...ทำแล้วสบายใจ ได้เห็นรอยยิ้มของผู้ที่เราไปช่วยเขา ทำให้เขามีความสุขขึ้น กรณีช่วยภัยพิบัติ เช่น สึนามิ น้ำท่วม หรือ อุทกภัย ผมก็จะเป็นอาสาสมัครที่ไปช่วยแจกข้าวของ คือลงแรง ลงกำลัง มีรถกระบะอยู่คันหนึ่ง มีภรรยา และลูกสาวตัวเล็กๆ อยู่คนหนึ่งที่พาไปด้วย ไปทั้งครอบครัว ขับรถเอง เติมน้ำมันเอง”

ในฐานะสื่อ สถานีวิทยุร่วมด้วยช่วยกันได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างสมบูรณ์แล้ว อีกทั้งยังช่วยเปิดพื้นที่ให้คนดีดีมีโอกาสอาสาเข้ามาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ประสบความลำบากและเดือนร้อนบนท้องถนน แม้ว่าได้ช่วยเหลือกันอย่างนี้มาแล้วนับร้อยเรื่องร้อยครั้ง แต่ก็ยังไม่มีที่ทว่า จะหยุดลงได้ ยิ่งทำยิ่งขยาย ยิ่งออกไปยิ่งเห็นโอกาสของการทำความดี ต่างฝ่ายต่างช่วยกันด้วยใจนี้แหละคือการกระทำที่เรียกว่า “เนือนาบุญของโลก” ! ♥

กรณี ที่ ๗

อาสาสมัครแท็กซี่... ผู้ที่ช่วยเหลือผู้อื่นจนได้รับบาดเจ็บ

๖ ประสพการณ์ ๖ กรณีเรื่องเล่าที่ผ่านมา เป็นเรื่องราวของการทำความดีที่รับรู้กันแล้วเกิดความปลาบปล้ำ อิ่มอกอิ่มใจ แต่เรื่องสุดท้ายนี้ถือเป็นกรณีที่แตกต่างกันไป เป็นเรื่องปิดท้ายของอาสาสมัครคนหนึ่ง จากที่เคยทำหน้าที่ผู้ช่วยเหลือคนอื่น แต่วันนี้ต้องกลับกลายมาเป็นผู้ประสบเคราะห์กรรมเสียเอง กรณีสุดท้ายนี้จำต้องนำเสนอด้วยวีดิทัศน์เท่านั้น เพราะเจ้าของเรื่องไม่อาจมาด้วยตนเอง ตอนนี้เขากลายเป็นคนพิการ เดินไม่ได้ !!!

คุณเสนอ อินทะรังสี ชายวัย ๔๗ ปี สมาชิกอาสาสมัครแท็กซี่ ของสถานีวิทยุ สวพ.๕๑ ได้รับบาดเจ็บจากการลงไปช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุบนทางด่วน หลังจากที่เขารถบรรทุกเข้าไปแจ่งเหตุกับ สวพ.๕๑ แล้วจึงตัดสินใจจอด

รถตรงช่องเลนขวา ด้านหน้าของรถที่ประสบอุบัติเหตุ ตั้งใจว่าจะลงไปช่วยผู้ขับขี่รถคันดังกล่าวให้ออกมาจากตัวรถ แต่ขณะที่กำลังเปิดประตูรถด้านซ้ายของผู้โดยสารด้านหน้า ก็มีรถอีกคันพุ่งชนร่างของเขากระเด็นและสลบไป มารู้สึกตัวอีกครั้งที่โรงพยาบาลราชวิถี ในสภาพที่ร่างกายชยับเขยื้อนไม่ได้เลย ตั้งแต่ลื่นไถ่ไปจนถึงปลายเท้า ต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล จากวันนั้นถึงวันนี้... เป็นเวลายาวนานกว่า ๔ เดือนแล้ว

หลังอุบัติเหตุครั้งนั้น ชีวิตครอบครัวของคุณเสนอก็ต้องเปลี่ยนไป ภรรยาต้องลาออกจากการมาดูแลสามีที่โรงพยาบาล ลูกชายต้องทำงานเพิ่มขึ้นเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ทั้งๆ ที่ตนเองก็มีภรรยาและลูกต้องดูแลอยู่ด้วย ซ้ำต้องส่งเสียน้องอีกคนเรียน แทนผู้เป็นพ่อ ยังไม่รวมค่ารักษาพยาบาลของคุณเสนออีก สภาพเช่นนี้ทำให้คุณเสนอยังรู้สึกสะเทือนใจ และท้อแท้ในโชคชะตาของตัวเองยิ่งขึ้น ไม่มีกำลังใจจะทำกายภาพบำบัดเพื่อฟื้นฟูร่างกายของตนเอง

กระทั่ง “**แม่ชีศันสนีย์ เสถียรสุต**” ทราบข่าว จึงได้ร่วมกับคณะของอาสาสมัครแท็กซี่ และทีมงานของ สวพ.๙๑ ซึ่งได้รวบรวมเงินบริจาคโครงการกองทุนเหรียญสลึงเตรียมไปช่วยเหลือคุณเสนออยู่ก่อนแล้ว เข้าไปเยี่ยมให้กำลังใจและมอบเงินให้คุณเสนอจำนวนหนึ่ง ขณะเดียวกันแม่ชีศันสนีย์ก็ได้ประสานไปถึง สช. หาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่จะช่วยเหลือในเรื่องการดูแลฟื้นฟูสภาพร่างกาย พร้อมทั้งได้ประสานไปยัง**คุณธีรวัฒน์ ศรีปฐมสวัสดิ์** กรรมการสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้พิการที่เคยตกอยู่ในสภาพเดียวกับคุณเสนอ แต่สามารถฟื้นฟูทั้งร่างกายและจิตใจ จนลุกขึ้นมาใช้ชีวิตได้อีกครั้ง คุณธีรวัฒน์ได้เข้ามาทำหน้าที่ “**เพื่อนช่วยเพื่อน**” ด้วยความยินดี ในที่สุด คุณเสนอก็ยิ้มได้ มีกำลังใจยอมรับการรักษาและฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของตนเองอีกครั้ง

เรื่องราวของคุณเสนอ อาสาสมัครผู้เคราะห์ร้าย ควรจะเป็นบันทึกหน้าสำคัญที่คอยเตือนใจอาสาสมัครและองค์กรที่ดูแลเรื่องนี้ ให้หันมาให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมของผู้ให้ การจัดระบบความปลอดภัย และหลักประกันความช่วยเหลือต่างๆ ให้กับบรรดาผู้มีจิตอาสาเหล่านี้ด้วย เพื่อไม่ให้เรื่องสะเทือนขวัญแบบนี้เกิดขึ้นในสังคมไทยซ้ำแล้วซ้ำเล่า ! ♥

แบ่งความฝัน...

ปันความคิด



หลังจากกรณีศึกษาเรื่องเล่าอาสาสมัครที่มีหัวใจเป็นมนุษย์ ที่ผู้จัดเลือกมานำเสนอทั้ง ๗ กรณีนั้นแล้ว ในเวทียังมีบรรยากาศของการแบ่งปันเรื่องราวประสบการณ์ที่ดี รวมถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการขับเคลื่อนไปข้างหน้า จากผู้ที่เข้าร่วมเวทีหลายท่าน หลายองค์กร นับว่าเป็นหนึ่งของความงดงาม ผลิหน่อต่อยอดความคิดกันอย่างหลากหลาย คล้ายสวนดอกไม้ที่มีไม้ดอกหลายสีหลากพันธุ์ ที่พร้อมใจกันแบ่งบานชูช่อ สลับแล้วแต่น่าชมชื่นชวน พินิจพิจารณาทั้งสิ้น และนี่คือบทบันทึกแห่งความงดงามของดอกไม้เหล่านั้น.....

อ.ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม : ผู้ทรงคุณวุฒิ

ได้เห็นกรณีต่างๆ ก็ทำให้เกิดความประทับใจและความชื่นชมเหมือนอย่างที่เหมาะอาภพลพุด ประเด็นที่อยากชวนกันหารือ คือ ทำอย่างไรให้กระบวนการแบบนี้เกิดมากขึ้นและขยายตัวออกไป เป็นต้นว่า การค้นหาคนดีอย่างนี้ให้มากขึ้น การบันทึกไว้ การนำเขาระบบข้อมูล การสื่อสารหลายๆ อย่าง ก็คงขึ้นอยู่กับว่าจะทำให้เป็นจริงได้อย่างไร อย่างเรื่องแรกการค้นหาและบันทึกไว้น่าจะบันไดพื้นฐาน ถ้าขยายวงก็บันทึกไว้ให้มากขึ้นๆ จนกระทั่งเรามีฐานข้อมูลว่าใครทำอะไรที่ไหนอย่างไร พอได้ตรงนั้นแล้วก็จะสามารถมีวิธีที่จะช่วยให้กำลังใจ และจะช่วยให้สิ่งกระตุ้น รวมทั้งการได้ไปรู้ได้ไปเห็น ได้ไปชื่นชม ก็เป็นวิธีที่ทำให้คนทำมีกำลังใจทำเพิ่มมากขึ้น ถ้าแต่ละจุดรู้ว่าคนอื่นก็รู้อะไรที่เราทำ ก็จะมีกำลังใจ มาต่อเชื่อมกัน ความเป็นเครือข่ายก็ง่ายขึ้นแล้ว หลังจากนั้นพลังก็จะเกิดขึ้น ♥



นพ.มงคล ณ สงขลา : ผู้ทรงคุณวุฒิ

อย่างที่ อาจารย์ประเวศได้พูดไปแล้วว่า ให้ pick up ตรงนี้ออกมา mapping แล้วก็มาแนะนำเสนอให้เต็มเวลา แล้วก็ให้ทุกคนได้รู้ได้เห็น การกระทำอย่างนี้ คิดว่าจะเป็นตัวแทรกสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายในสังคมให้หลุด ขอบออกไป ถ้าเกิดว่าเราสามารถแทรกให้เต็มเวลา เต็มพื้นที่ได้ จากการที่นำตัวอย่างทั้งหลาย จากการที่เราได้ยินได้ฟังผ่านทางสื่อ เสนอผ่านการประชุมเล็ก ในระดับพื้นที่ต่างๆ ผมอยากกราบเรียนท่านอาจารย์ว่า ผมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะไปช่วยร่วมกับน้องๆ ทั้งหลาย ในการที่ไปค้นหาและหยิบเอากรณีศึกษาต่างๆ มาพูดมาคุยในกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยในที่ต่างๆ ทั้งใส่เข้าไปในสื่อต่างๆ สิ่งเหล่านั้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วผมคิดว่าจะไปทำให้คนได้หนีห่างออกมาจากความทุกข์ นั่นคือการสู้ของตัวเอง ของครอบครัว ของชุมชน และสังคมก็จะได้รับการแก้ไขร่วมกัน ♥



แม่ชีสันสนีย์ เสถียรสุด : เสถียรธรรมสถาน



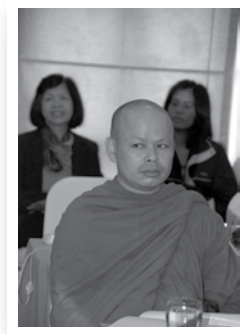
ถ้าเราทำให้สังคมของเราทุกคนทำความดี น่าจะเป็นการทุ่มแรงได้มาก เรามีคนดีอยู่แล้ว แต่สนับสนุนเขาเท่านั้น และเป็นเรื่องที่เราทุกคนต้องทำกันไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะยกให้ใครสักคนหนึ่งจัดการ ขออนุญาตยกตัวอย่างที่เสถียรธรรมสถาน ทุกครั้งที่มีการปฏิบัติธรรม ทุกวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ เราจะมี การประกาศหลังจากการปฏิบัติธรรมว่า ใครอยากจะอาสาทำอะไรให้ใครได้บ้าง แล้วเราก็จะได้คนที่เรียกว่าอาสาแบบแทบจะเต็มตัวเลย ใจมันดี พร้อมให้ เพราะฉะนั้น วัดก็จะเป็นผู้ให้ทางจิตวิญญาณที่ดีมาก ที่จะทำให้เกิดอาสาสมัครร่วมกัน แล้วคิดว่านี่คือการจัดการที่ดีอย่างหนึ่งที่ไม่ต้องไปถึงการมีโครงสร้าง นอกจากนี้ เราต้องลงลึกไปในระดับปัจเจกให้ได้ว่า บ้านจะเป็นที่บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดี พ่อแม่จะ

ชื่นชมยินดี เพราะการตำหนิไม่ทำให้เกิดการอสา แล้วก็ทำให้เกิดกระบวนการ
ในโรงเรียน วัดควรจะชื่นชมยินดี รัฐบาลควรจะชื่นชมยินดี การใช้สื่อที่จะยกย่อง
คนดีแล้วทำให้มีความน่าสนใจ แม้แต่วิธีอย่างวันนี้ ก็ทำให้เกิดแรงบันดาลใจ
สามารถลงทุนได้ในทุกหน่วยงาน ทุกการกระทำของพวกเราที่จะทำให้เกิด
จิตอาสา แล้วก็ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนดีขึ้น เมื่อก็อ่านหนังสือที่ทำการ
ประชุมครั้งที่แล้ว มีชื่อด้านหลังก็ไปขอเบอร์มาใส่ เพราะเราสามารถต่อกันเอง
ก็ได้ ไม่ต้องรอให้ใครจัดการ แม้คิดว่าอย่างนี้จะทำให้เราไม่ต้องเหนื่อยที่หน่วย
ใดหน่วยเดียว แต่เรามีทุกหน่วยงานเป็นเพื่อนของเรา ♥

พระอาจารย์อมรมิตร กัมภีร์ธรรมโม

: เครือข่ายเยาวชนอาสาพัฒนาบ้านเกิด จ.อุทัยธานี

เรามีบทเรียนของค่ายคุณธรรมในรูปแบบ
ต่างๆ ผลปรากฏว่า หลังจากทีอบรมไป ๓ วัน ๒ คืน
เด็กมีความงอกงาม มีหัวใจที่พองโต เราใช้
กระบวนการทุกอย่างแม้แต่พัฒนาสภาวะภายใน เรื่อง
เป้าหมายชีวิต ความกตัญญู การละสิ่งไม่ดีทั้งหลาย
นั้น แต่ผลปรากฏว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้คงอยู่ได้ประมาณ
สัก ๓๐ วัน หลังจากนั้นก็จะเริ่มเป็นทรงกรวย เรียว
เล็กลง หลังจากนั้น ๕๐ วัน ก็จะเป็นเส้นประ แล้วก็
กลับไปสู่จุดเดิม และจะรุนแรงอีกถ้าเด็กไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อเท่าไร
ดังนั้น การจะทำเรื่องนี้อาจจะต้องหาวิธีที่ค่อนข้างต่อเนื่องมากกว่าการ
สร้างกระแส ยกตัวอย่างงานของเครือข่ายเรา หลังจากเด็กกลับมาจากการไป
ช่วยเพื่อนที่สีนงาม ก็มาทำหลายๆ โครงการต่อ เช่น ตลาดรับซื้อฝืน คล้ายๆ
YIY รับซื้อฝืนเด็ก บางโครงการสนับสนุนแค่ ๑,๕๐๐ บาท แตกแล้วได้อะไร
มากกว่านั้น เด็กใช้งบ ๑,๕๐๐ บาท ไปช่วยเพื่อนที่อุตรดิตถ์ได้สองรอบ เด็กบาง
กลุ่มสามารถตั้งกองทุนเป็นค่าเล่าเรียนของพวกเขาเอง และเมื่อปีที่แล้วเราเริ่ม
ทำโครงการหนึ่ง เรียกว่า “เด็กรักดีทำเพื่อแผ่นดิน” ก็ใช้กระบวนการเดียวกัน



สนับสนุนลงไป แต่สิ่งที่เราพบก็คือ การแตกตัวของเด็กค่อนข้างสูงมาก จากสี่คนที่เข้าค่าย ๓๑ โรงเรียน บางโรงเรียนก็ไป ๓๐๐ กว่าคนแล้ว ปัจจุบันเรากำลังทำคล้ายๆ ที่อาจารย์ไพบูลย์พูดว่า เด็กแต่ละคนมีความสนใจ มีความสามารถอะไรเป็นพิเศษก็สนับสนุนเขาตรงนั้น แต่จะมีข้อจำกัดอยู่ที่ว่า ถ้ากระบวนการไม่ต่อเนื่อง ฝ่ายสนับสนุนกันโยบายนโยบายเปลี่ยนตลอด แต่ถ้าเด็กสามารถเข้าถึงกิจกรรมสร้างความต่อเนื่องของเขาเอง แล้วมีตัวหนุนเสริมเขาก็จะดีมาก ♥

ศาสตราจารย์สนั่น วุฒิ : กรรมการสุขภาพแห่งชาติ

ผมว่าเป็นโอกาสแห่งการพิสูจน์ความรักความเอื้ออาทรของมนุษยชาติที่มีต่อกันและกัน และเป็นโอกาสรื้อฟื้นระบบคุณค่าความเป็นคน ชุมชน และสังคม เมื่อนับย้อนหลังไปกว่า ๑๐ ปี สังคมต่างตระหนักกับวิกฤตการณ์ด้านสังคมที่เกิดขึ้น เอดส์ หรือโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง ปัญหาอันหนักหน่วงที่สังคมต้องเผชิญ ความตระหนักต่อการแพร่ระบาดที่รุนแรงบวกกับการเร่งระดมข่าวสารโดยฟุ้งเป่าให้เกิดการป้องกันไม่ให้เกิดการรับเชื้อ ด้วยวิธีการป้องปรามและวิธีสร้างความหวาดกลัว และไม่ว่าจะเป็นการตั้งใจหรือไม่ก็ตาม การสร้างภาพและฝังความรู้สึกลงลึกในจิตใจ ให้เห็นถึงความน่าเกลียดน่ากลัวนี้เอง คือบ่อเกิดที่ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างชีวิตของมนุษย์เกิดความแตกกร้าว ยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ จากใจที่เกิดความเข้าใจ จากชีวิตที่ขาดสายใย ผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยเอดส์จำนวนไม่น้อยต้องเผชิญกับวิกฤตของชีวิตโดยลำพัง แม้แต่บ้านและชุมชนที่มันสุดท้ายของชีวิตยังสิ้นกลิ่น เมื่อพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่ง สรรพสัตว์ และมนุษยชาติให้มีชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยการพึ่งพา เกื้อกูลต่อกันด้วยความรัก พระองค์ทรงมอบหมายพันธกิจในการสร้างสรรค์ความดี คุณค่า และการร่วมกันของชีวิตแก่ส่วนรวม เป็นกิจที่ต้องกระทำ เป็นพันธะที่มีต่อพระองค์ และต่อเพื่อนมนุษย์โลก นี่คือนิยามแห่งชีวิตของผู้รับใช้ นี่คือนิยามของพันธกิจเอดส์ ♥



สุพจน์ สงวนกิตติพันธุ์ : สถาบันประชาคมภูเก็ต

จริงๆ เรื่องของจิตอาสา ท่านอาจารย์ หมอประเวชบอกว่า ใจต้องมาก่อน ความรู้คือ ส่วนประกอบ ผมเห็นด้วย ยกตัวอย่างเรื่อง ของสีนามิที่ภูเก็ตจริงๆ ถามว่าคนข้างนอก เข้ามาช่วยอะไรได้บ้าง ยังช่วยอะไรไม่ได้ เพราะว่าเขายังไม่รู้ พอสีนามิเกิด คนในภูเก็ต



ร้านค้า ศาลเจ้า จะเริ่มออกมาช่วยก่อนเลย ทั้งๆ ที่ไม่มีสัญญาณว่าเราจะต้องไป ช่วยกันนะ ทุกคนลุกขึ้นมาช่วย แม้กระทั่งกลุ่มของผมในฐานะที่เราทำงานเรื่อง ของชีวิต ชุมชนท้องถิ่นน่าอยู่ เป็นการเข้าไปช่วยเหลือทันที วันแรกที่เกิด เรา ต้องไปบนภูเขาไปหาคนที่ไม่ยอมลงมา นำอาหารไปให้ เข้าไปพูดคุยว่าเขา ต้องการความช่วยเหลืออะไร ถามว่าหลังจากนั้นเมืองครต่างๆ เข้าไปเยอะไหม เข้าไปเยอะครับ แต่เข้าไปช่วยตามสิ่งที่เขาต้องการช่วย ไม่ได้ไปถามว่าต้องการ อะไร สิ่งที่ดีๆ ในเวทีนี้ ผมนึกในใจว่าเวทีนี้ดีมาก แต่จะรู้จักกันอยู่ภายในหมู่ผู้ที่ ทำความดี ผู้ที่เป็นจิตอาสาเท่านั้น ผมมองว่ามีสิ่งดีๆ เหล่านี้เกิดขึ้นในแต่ละ พื้นที่ที่ไม่เหมือนกัน ถ้าสามารถสืบค้นแล้วมานำเสนอให้สังคมมองเห็นภาพด้วย อย่ายุ่ให้เห็นเฉพาะแค่พวกเรา เพราะพวกเราทุกคนมีจิตอาสาทำกันอยู่แล้ว ♥

นพ.อภิสิทธิ์ ชำรงวรารงกูร : รพ.อุบลรัตน์ จ.ขอนแก่น

รู้สึกดีใจที่ได้มาร่วมเวทีนี้ เห็นจิตอาสาที่ตื่นแล้วไปช่วยคนอื่น เห็นแล้วมี ความสุข เห็นด้วยกับพี่ไพบูลย์ว่าควรทำเป็น mapping แล้วทำเป็นเครือข่ายทั้ง



จังหวัด อ่าเภอ และมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังช่วย ตนเองไม่ได้ เป็นคนทุกข์ คนยาก คนจน คนเฒ่าคนแก่ เป็นเด็กๆ และเยาวชนอีกกลุ่ม บั๊อเริ่ม ซึ่งกระจายตัวอยู่ ผมทำงานดูแล สุขภาพพวกเขาма ๒๒ ปี ที่อ่าเภอพล พบว่า แม้เขาจะยากจนเงินทอง แต่ว่าร่ำรวยน้ำใจ

แล้วก็มีศักยภาพที่จะพัฒนาได้ สามารถยกระดับได้ ถ้าเรามีนายเขียวแบบนี้
เยอะๆ จะช่วยตัวเองได้ ช่วยครอบครัว ช่วยชุมชน ช่วยสิ่งแวดล้อมได้ และยัง
ช่วยโลกหายร้อนได้ครับ (นพ.อภิสิทธิ์ ได้นำเสนอวิทัศน์ว่าด้วยเรื่อง “ไร่ของ
นายแดงและนายเขียว” ประกอบพร้อมแสดงทรรศนะ : บรรณาธิการ) ♥

กรณีศึกษา ควรบจร : มูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม (มอส.)

หน้าที่ของเรา คือส่งเสริมคนหนุ่มสาว
ให้เป็นอาสาสมัคร แต่ให้ทำงานเต็มเวลา ๒ ปี
โดยส่วนตัวเชื่อในเรื่องเมล็ดพันธุ์แห่งความดี
แล้วก็เชื่อว่าถ้าคนได้พบกับปัญหาและได้พบกับ
ผู้คนที่ทุกข์ยากกว่า จะเกิดจิตใจที่ดีและอยาก
จะช่วยเหลือ และเรื่องนี้สามารถพิสูจน์ได้จาก



ประสบการณ์หลายท่าน อยากจะพูดถึงเรื่องกลไกที่จะส่งเสริมการทำอาสาสมัคร
วันก่อนมีอาจารย์จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทำโครงการบัณฑิตอาสา คือ
ส่งเสริมให้คนมาเป็นอาสาสมัคร ท่านไปทำโครงการอาสาสมัคร ๑ ปี โทรม่า
บอกว่ามีนักศึกษาอาสาสมัครอยากจะเป็นอาสาสมัคร ๔๐๐ คน โดยเฉพาะมี
นักศึกษาจาก ๓ จังหวัดภาคใต้สนใจอยากจะเป็นอาสาสมัครมาก ก็โทรม่า
ปรึกษาว่าทำไงดี จริงๆ เรารองรับไม่ได้ขนาดนั้น เพราะการทำงานอาสาสมัคร
บางครั้งต้องมีการจัดการ การดูแล และการเปิดโอกาสการเรียนรู้ ตรงนี้ทำ
นึกถึงว่าเราจะทำยังไงที่จะให้เกิดกลไกการส่งเสริมการทำงานอาสาสมัคร
กระจายไป กลไกแบบใหม่มหาวิทยาลัย หรือในสถาบันการศึกษา น่าจะมีกลไก
รองรับตรงนี้เกิดขึ้น นึกถึงว่าเรามีมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ เรามีพื้นที่
ของการเรียนรู้ มีกลุ่มคนที่มีปัญหาเช่น คนชรา เด็ก ที่ประสบปัญหา ทำอย่างไร
ที่เราจะสามารถมีกลไกเชื่อมจัดการการเรียนรู้ตรงนี้ ทำยังไงที่จะให้เกิดกลไก
การส่งสารระหว่างคนที่ต้องการทำงานเป็นอาสาสมัครกับผู้ที่ต้องการความ
ช่วยเหลือ ให้กระจายไปทั่ว ในมหาวิทยาลัย ในโรงพยาบาล ถ้าส่งเสริมให้เกิด
การคิดริเริ่มสร้างสรรค์มากๆ กระจายกันคิด ก็น่าจะเป็นผลดี ♥

วินัย เมฆไตรภพ : บ้านจิตอาสา มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย

วิกฤตที่ชัดเจนกว่าสึนามิ คือวิกฤตสังคมที่ก่อตัวมานานแล้ว โครงการต่างๆ เริ่มจากตรงนั้นได้ เช่น โครงการฉลาดทำบุญ การรณรงค์อาสาสมัครในช่วงเข้าพรรษา ไม่ใช่เป็นแค่เรื่องการทำบุญทำความดี แต่จริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่ช่วยยกระดับจิตใจ เปลี่ยนวิถีคิด เปลี่ยนกระบวนทัศน์ของคน ให้เข้าถึงเรื่องสังคมมากขึ้น ซึ่งเราเห็นจากพี่ๆ ที่มาเล่าประสบการณ์ตรงนี้แล้ว ผมเห็นด้วยว่างาน



อาสาสมัครเกิดขึ้นเพราะเราเห็นปัญหาแล้วอยากแก้ คือเราต้องมีใจอยากแก้ปัญหา อีกเรื่องหนึ่งผมคิดว่า จากที่เห็นหลายๆ คนมา ผมคิดว่าการทำความดีและคนทำความดีมีอยู่เยอะ แต่หลายครั้งยังไม่ได้เข้าถึงสาธารณะหรือเข้าถึงสื่อต่างๆ รวมถึงไม่ได้มีการรวบรวมองค์ความรู้ต่างๆ ให้คนสามารถเข้าถึงได้ เรื่องอย่างนี้เราต้องมีการเผยแพร่ให้เข้าถึงกลุ่มคนต่างๆ มากขึ้น แล้วก็ประเด็นสุดท้าย คือ ผมเชื่อว่าทุกคนเห็นปัญหาของสังคม แล้วทุกคนอยากทำความดีเพื่อสังคม แต่ตอนนั้นคำถามก็มีอยู่ว่าจะไปทำที่ไหน เราเลยลองคิดค้นแบบอันหนึ่งว่า แผนที่ทำดี โมเดลคือแผนที่ในกรุงเทพฯ รวบรวมว่าถ้าคุณทำความดีคุณสามารถไปทำได้ที่ไหน คุณสามารถบริจาค คุณสามารถเป็นอาสาสมัคร โดย mapping องค์กรต่างๆ ที่มีอยู่ในพื้นที่โดยใช้ระบบ GIS โดยร่วมกับกระทรวง ICT ซึ่งตรงนี้ก็เป็นที่จุดหนึ่งที่สามารถส่งเสริมให้คนทำความดีมากขึ้นได้ ♥

วรินทร์นทร ศิริโชติชำนาญ : สโมสรรឹងมัทศรชัย

เป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กและผลิตรายการการอ่าน ออกอากาศทางช่อง ๑๑ และสถานีโทรทัศน์ ETV ของกระทรวงศึกษาธิการ (สถานีโทรทัศน์ที่ออกอากาศทางเคเบิลทีวี : บรรณาธิการ) ได้รับการสนับสนุนจาก สสส. ที่ผ่านมาไม่เคยเข้าร่วมการประชุมในลักษณะนี้เลย บังเอิญพี่ที่ สข.



แนะนำว่าอยากให้ลองมาฟังดู อยากจะบอกว่าเมื่อสักครู่ดูวีทีอาร์แล้วจะร้องไห้หลายรอบมาก และรู้สึกประทับใจ เป็นโอกาสที่ดีมากที่ได้เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ ทำให้ได้คิดว่าทุกหน่วยในสังคมน่าจะได้อะไรบางอย่าง และได้รู้สึกกับสิ่งเหล่านี้บ้าง และกำลังคิดว่าแล้วตัวเราจะสามารถทำความดีเป็นจิตอาสาได้

อย่างไรบ้าง ก็คิดว่า รายการโทรทัศน์ที่ทำอยู่ชื่อรายการ “ขบวนการนักอ่าน” ซึ่งส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน น่าจะลองพาเด็กๆ ไปอ่านหนังสือให้คนที่เขาไม่มีโอกาสจะอ่าน หรือว่าไปทำห้องสมุดในชุมชนเห็นด้วยกับหลายๆ ท่านที่บอกว่าเรื่องของจิตอาสา น่าจะเผยแพร่ให้กับคนทุกๆ คนในสังคมได้รับรู้ เพราะว่าสังคมทำความดีอยู่เยอะ และอยากจะบอกว่ารายการโทรทัศน์ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือข้อมูลและใช้งบประมาณในการทำค่อนข้างมาก นอกจากนี้ ยังคิดว่าน่าจะมีรายการโทรทัศน์ว่าด้วยเรื่อง Volunteer โดยเฉพาะ ♡

นพ.พรเลิศ ฉัตรแก้ว : รพ.จุฬาลงกรณ์

มีโอกาสนานิสิตไปเยี่ยมวัดคำประมงมา มีคนหนึ่งเขาบอกว่าตอนก่อนไปเขาคิดแค่ว่า ขอให้ได้จบเป็นหมอก็คพอแล้ว แต่พอเขาไปที่วัด เขารู้สึกว่าอยากเป็นหมอดี จุดหนึ่งมาจากการได้



ไปเห็นหมอคนหนึ่งซึ่งอยู่โรงพยาบาลเอกชนในสกลนคร อาสามาดูคนไข้ให้ ตอนนั้นก็ประมาณเที่ยงคืน เขาออกรายการวิทยุชุมชนเกษตรบอกว่าคนไข้ปวดมาก หมอก็คไปดูและฉีดยาให้เข็มหนึ่ง สิ่งที่ได้เห็นหลังฉีดยาคือคนไข้ยิ้มสบายขึ้นมาทันที พอเดินออกมานอกห้องคุณหมอบอกท่านนั้นก็ถามนักเรียนแพทย์ว่า รู้ไหมว่ายาใช้เวลานานเท่าไรจึงจะออกฤทธิ์ ปกติถึงฉีดยาเส้นเลือดก็ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที แต่สิ่งที่นักเรียนได้เห็นก็คือ คนไข้มีความสุขทันทีก่อนที่ยาจะออกฤทธิ์อีก เขาได้เห็นคุณภาพของจิตใจที่เกิดขึ้นได้กับตาในวันนั้นเลย และทุกคนก็สะท้อนเหมือนกัน

๗๑ อาสาสมัคร
เต็มหัวใจ ใจสังคม

เรื่องกลไกในการขยายตัว คิดว่าการเริ่มในลักษณะกลุ่มที่ไม่เป็นทางการ กิติเหมือนกัน อย่างตอนที่ไปวัดค่าประมง แรกคิดว่าชวนน้องๆ ไปวัด คิดว่ามีมา ๔-๕ คน ปรากฏว่าแห่กันไป ๑๐ กว่าคน แล้วพอกลับมา เหมือนมีอะไรเปิดช่องให้ทำงานต่อ เช่น มีโครงการอาสาข้างเตียง คือไปเป็นเพื่อนคุยกับคนไข้ ให้คนไข้ได้คุยเรื่องราวต่างๆ เหมือนกับพาคนไข้ออกนอกโรงพยาบาล เกิดกลุ่มอื่นๆ ตามมา ไปเยี่ยมบ้านเด็กตาบอด ไปทำโครงการความรักช่วยให้คนตาบอดดีขึ้น เรารู้สึกว่าได้เกิดปรากฏการณ์ที่เหมือนการสืบเนื่องกันได้ คือ ผมเชื่อโดยธรรมชาติคนเราไม่ชอบทำอะไรซ้ำๆ ให้เป็นอาสาสมัคร ให้ดูอย่างเดียวไปคุยกับเค้าอย่างเดียวตลอด คงไม่เอา แต่ว่าเด็กๆ ก็มี ความอยากเรียนรู้นู่นเรียนนี่ และพอมีคนมากกระตุ้นต่อ ลักษณะนี้จะดังอยู่ในใจตลอด ไม่ได้ ♥

ทพ.กฤษดา เรื่องอารีรักษ์ต์

: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

คงรู้สึกเหมือนหลายๆ คน คือ ประทับใจมาก ต้องบอกว่าคนจัดเก่งมาก และออกแบบเวทีที่น่าสนใจ ผมเข้าใจว่ายังมีตัวอย่างที่น่าสนใจอีกเยอะ เพียงแต่ว่าเรายังค้นหาไม่เจอ ตัวอย่างกลุ่มที่มีพลังมากๆ ก็คือกลุ่มเจ้าของธุรกิจ สถาน



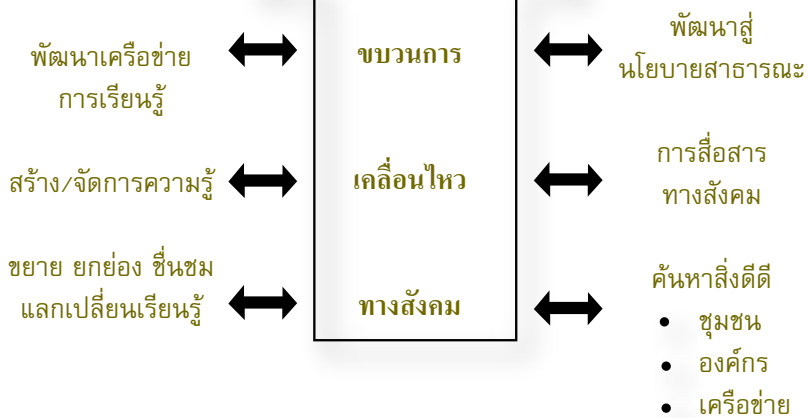
ประกอบการ เขาทำอะไรน่าสนใจมาก ยังมีกลุ่มของภาครัฐที่วันนี้เรายังไม่เห็นหน่วยราชการต่างๆ ที่หัวหน้าหน่วยที่ดีก็ทำอะไรดีแบบนี้อีกมากมาย หรือกลุ่มโรงพยาบาลเองที่วันนี้ยังไม่เห็น ที่นี้ทั้งหมดนี้ทำอย่างไรจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและขยายออกไป คงต้องมีการจัดการที่ดีแน่ๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำสื่อ แบบที่คุณหมออภิสิทธิ์นำมาเสนอให้เห็น ๙๐ วินาที ที่โดนมาก ชุดนี้ทำโดยอาสาสมัคร เป็นเครือข่ายฝีมือทองของประเทศไทย ที่ทำหนังมา ๘ เรื่อง กำลังจะออกในเดือนหน้า ผมคิดว่ากระบวนการแบบอาสาสมัครไม่ได้แบบว่าไปถึงปลายทาง แต่ระหว่างทางเป็นอาสาสมัครได้เยอะไปหมดเลย เพียงแต่ว่าต้องทำอย่างต่อเนื่อง จะทำอย่างไรถึงจะมีคนจัดการได้ ทั้ง สข. และเครือข่าย ♥

เข็มทิศการขับเคลื่อน



ประเทศไทย
หัวใจมนุษย์

วาระแห่งชาติ



ก้าวต่อไป...หัวใจมนุษย์



ศ.นพ. ประเวศ วะสี

ผมคิดว่าวันนี้พวกเราทุกคนโชคดี ได้ยินเรื่องดีดีแล้วมีความสุขเกิดขึ้นภายในตัวของเรา คิดว่าเรื่องนี้ไม่ยากที่จะขยายตัวออกไป เหมือนเป็นยุทธศาสตร์บัวบาน สองดอก สามดอก สี่ดอก ขยายตัวไปเรื่อยๆ และมาจากของจริง เรื่องนโยบายก็ต้องระวัง บางทีคนอยากจะทำเพราะเอาใจผู้มีอำนาจก็จะตามไปอีก หรือมีคอร์รัปชั่นเยอะๆ อีก แต่ว่านโยบายบางอย่างก็ทำได้ เช่น นโยบายที่จะนำเรื่องดีดีมานำเสนอกัน นโยบายว่าโรงเรียนต่างๆ จะทำเรื่องความดี พຼ່ງนี้เราจะประชุม อบต. นายก อบต. ทุกตำบล ก็คุยกันว่าทุกตำบลสามารถที่จะมีอาสาสมัคร แล้วไปสำรวจดูว่ามีใครถูกทอดทิ้งบ้าง มีประมาณ ๑๐ หมู่บ้าน สามารถสำรวจได้เลย มีคนแก่ คนพิการ เด็กกำพร้า ทำข้อมูลให้รู้ไปหมดทั้งตำบล อันนี้ก็ช่วยได้ทั้งตำบล เป็นต้น ต่างๆ เหล่านี้เรามาร่วมกันอยู่เรื่อยๆ เต็มวันเกิดความคิดเรื่องต่างๆ เต็มขยายตัวออกไปเรื่อยๆ

ตรงนี้ก็เข้าสู่ที่ผมเคยเสนอไว้ที่เรียกว่า “RCN” R คือ Research ไปเที่ยวแสวงหาว่าใครทำอะไรดี? แล้วทำ mapping ตัว C คือ Communication คือ การสื่อสาร ต้องมีคนคิดเรื่องการสื่อ เพราะการสื่อสารสำคัญ จะสื่อสารอะไรจะทำวิดีโอไปสู่อินเทอร์เน็ต สามารถเชื่อมโยง สามารถคิดได้มากมาย และจริงๆ แล้วถ้าเขารู้เข้า แล้วอยู่ในรูปที่เขาสืบค้นได้เอง เขาก็ไม่รังเกียจที่จะสื่อสารได้ ส่วนตัว N คือ Network คือ เครือข่ายเชื่อมโยงกัน เพราะถ้ารู้ถึงกันมีการประชุมเชื่อมโยงกันไป ผมเองฝันว่า นักเข้าทั่วประเทศเลย มีเครือข่ายของความดีที่จะเกิดขึ้นตรงนี้ แล้วดูแนวโน้มจะเกิดขึ้นจริง จะเกิดขึ้นเร็วมากด้วย เพราะเราประชุมเรื่องนี้คนอยากจะมาประชุมเยอะมาก มาประชุมแล้วมีความสุข ผมเองมาประชุมแล้วรอไม่ไหว อยากมาทุกวันเลย เรื่องหัวใจของความเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้น แปลว่ายังมีความโหยหาอยู่ แห่งผากอยู่ มีตรงนี้เข้าไปรู้สึกชุ่มชื้นมีความสุข ถึงแม้ตอนนี้จะมีคนทะเลาะกันบ้างต่างๆ นานา แต่เราคิดว่าเราเดินอย่างนี้ แล้วขยายตัวออกไปจะช่วยลดความไม่ตีสลง บางทีเราไปแก้

ปัญหาแก้ยาก การแก้ปัญหาบางครั้งเกิดปัญหามาก จนบางคนสรุปเลยว่า การพัฒนาไม่ใช่การแก้ปัญหา แต่การพัฒนาคือการทำสิ่งใหม่ที่ดีกว่า ง่ายกว่าเยอะเลย แล้วก็เป็นอย่างที่ตี แล้วไปลดความไม่ตีสง

ขณะนี้ทุกหนทุกแห่งโหยหาความสุข แล้วจริงๆ ความสุขก็อยู่ใกล้ๆ ท่านพุทธทาสบอก อยู่แค่ปลายจมูกเท่านั้นเองแหละ ไม่อยู่ไกล ทุกคนเคยสัมผัสมาแล้วทั้งสิ้น เราเห็นแก่ตัวก็จริง แต่เราไม่เห็นแก่ตัวตลอดเวลา บางครั้งเราไม่เห็นแก่ตัว เราก็มีความสุข เพราะฉะนั้น อยู่ที่ปลายจมูกของทุกคน เมื่อเราทำความดีนานขึ้นเรื่อยๆ ตัวความดี ความสุข อีสรภาพ จะเชื่อมโยงกันไปในที่สุด แล้วมนุษย์ต้องเข้าถึงสิ่งสูงสุดได้ คือ ความจริง ความดี ความงาม รวมอยู่ด้วยกัน ก็ขอขอบพระคุณพระคุณเจ้า ท่านทั้งหลายโดยทั่วกัน ขอให้มีความสุข ความงาม สุของงามขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ไปช่วยโลก **heal the world** ♥



ภาคผนวก

รายชื่อผู้เข้าร่วมเวที

- | | |
|----------------------------------|--|
| ๑. ศ.นพ.ประเวศ วะสี | ประธานการประชุม |
| ๒. นพ.อำพล จินดาวัฒนะ | เลขานุการ |
| ๓. นพ.มงคล ณ สงขลา | ผู้ทรงคุณวุฒิ |
| ๔. นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม | ผู้ทรงคุณวุฒิ |
| ๕. พระอาจารย์ปพนพัชร จิรัธัมโม | วัดคำประมง จ.สกลนคร |
| ๖. พระอาจารย์อมรมิตร คัมภีรธัมโม | วัดถ้ำพระธาตุเมืองเทพ จ.อุทัยธานี |
| ๗. แม่ชีศันสนีย์ เสถียรสุต | เสถียรธรรมสถาน |
| ๘. ครูสุรินทร์ กิจนิตย์ชีว์ | ปราชญ์ชาวบ้าน จ.อยุธยา |
| ๙. ทพ.สมนึก ชาญต์วรกิจ | กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข |
| ๑๐. นางกัญญารัตน์ จิรจินดา | กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ |
| ๑๑. ดร.สุรชาติ สังข์รุ่ง | กระทรวงศึกษาธิการ |
| ๑๒. นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์ | ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) |
| ๑๓. คุณวชิราวุธ ชวงษ์วาน | ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) |
| ๑๔. ทพ.กฤษดา เรืองอารีย์รัชต์ | สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) |
| ๑๕. คุณสุภาสินี เพชรคุ้ม | สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) |
| ๑๖. คุณนิวัฒน์ จี๋กังวาล | สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) |
| ๑๗. ศ.นพ.สุชาย สุนทรภา | คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล |
| ๑๘. นพ.พรเลิศ ฉัตรแก้ว | รพ.จุฬาลงกรณ์ |
| ๑๙. นพ.อนุพันธ์ ตันติวงศ์ | รพ.ศิริราช |
| ๒๐. ภญ.วัลย์รัตน์ อนุเชตร์ | องค์การเภสัชกรรม |
| ๒๑. นายสกล คำหงษ์ | รพ.รามธิบดี |
| ๒๒. รศ.จิราพร ลิ้มปานานนท์ | คณะเภสัชกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย |
| ๒๓. นายวิวัฒน์ วนรังสิกุล | คณะเวชศาสตร์เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล |
| ๒๔. นพ.พงษ์เทพ วงศ์วัชรไพบูลย์ | มูลนิธิแพทย์ชนบท |
| ๒๕. นพ.สุเทพ เพชรมาศ | สำนักอนามัยที่ ๕ จ.นครราชสีมา |
| ๒๖. นพ.วีระพันธ์ สุพรรณไชยมาตย์ | รพ.ขอนแก่น |
| ๒๗. นายสมเกียรติ อำนวยสุวรรณ | มูลนิธิกองทุนไทย |
| ๒๘. คุณมนัญญา พานมูล | มูลนิธิกองทุนไทย |
| ๒๙. นายวินัย เมฆไตรภพ | บ้านจิตอาสา มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย |
| ๓๐. คุณกรรณิกา ควรขจร | มูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม (มอส.) |
| ๓๑. นายสมบัติ บุญงามอนงค์ | มูลนิธิกระจกเงา |
| ๓๒. นส.กรวิภา ก้อนแก้ว | มูลนิธิกระจกเงา |



สงวนไว้
เต็มหัวใจ ให้สังคม

- ๓๓. คุณกัญญารัตน์ ลบเมฆ
- ๓๔. คุณสมหญิง สายธนู
- ๓๕. คุณเมตตา CHIU HSU FENG
- ๓๖. คุณชนะ จิงโสภณวิวิท
- ๓๗. ศาสตราจารย์สนั่น วุฒิ
- ๓๘. นายสุเทพ ไชยขันธุ์
- ๓๙. นพ.อภิสิทธิ์ อารงวรารังกูร
- ๔๐. นส.กาญจนา โถมนาคาร
- ๔๑. นางเยาวมาลย์ พุทธา
- ๔๒. นางวันเพ็ญ เพ็ญศิริ
- ๔๓. ภาญ.ดร.เบญจพร ศิลารักษ์
- ๔๔. ภก.สุรสิทธิ์ วัชรสุขโพธิ์
- ๔๕. นส.อุทุมพร ศรีสถาพร
- ๔๖. นายสมศักดิ์ โคจิจุล
- ๔๗. คุณสายใจ วอนขอพร

- ๔๘. นางอัญชานา วงศ์ทอง
- ๔๙. นายเอินหนู ชื่อสุวรรณ

- ๕๐. คุณนนท์นี่ มาลานนท์
- ๕๑. คุณชุติมา เรื่องแก้วมณี
- ๕๒. นพ.บุญเรียง ชูชัยแสงรัตน์
- ๕๓. นางกัลยา เอี้ยวสกุล
- ๕๔. คุณดวงพร อีฐรัตน์
- ๕๕. คุณนวลละอียด เนื้ออ่อน
- ๕๖. นางนาฎิศา ชั่วทอง
- ๕๗. นส.เบญจวรรณ สมงาม

- ๕๘. นส.ผ่องศรี อินทสุวรรณ
- ๕๙. คุณวิไลวรรณ จันทร์พวง
- ๖๐. นายสุรพงษ์ พรหมเท้า
- ๖๑. นายสุพจน์ สงวนกิตติพันธุ์
- ๖๒. นางมาริษา เนตรใจบุญ
- ๖๓. นางรัตนา สุขมาก
- ๖๔. ดร.สุรณี พิพัฒน์โรจนกมล
- ๖๕. นส.วรินทร์เนตร ศิริโชติชานาญ
- ๖๖. คุณพรรณวดี อมรมณีกุล

- แผนงานพัฒนาจิตเพื่อสุขภาพ มูลนิธิสดศรีฯ
- แผนงานพัฒนาจิตเพื่อสุขภาพ มูลนิธิสดศรีฯ
- มูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวัน ประเทศไทย
- มูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวัน ประเทศไทย
- พันธกิจเอตส์ สมาคริสจักรแห่งประเทศไทย
- สถาบันพัฒนาองค์กรเอกชน (พอช.)
- รพ.อุบลรัตน์ จ.ขอนแก่น
- รพ.ขอนแก่น
- รพ.ขอนแก่น
- รพ.ขอนแก่น
- รพ.ขอนแก่น
- รพ.ขอนแก่น
- โรงเรียนกาญจนาภิเษก จ.กระบี่
- สถาบันวิชาการเพื่อการพัฒนาเครือข่ายสุขภาพ
- ชุมชน (สวสช.)
- บริษัทรักลูก แฟมิลี่ กรุ๊ป
- ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
- แห่งประเทศไทย
- กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY)
- กลุ่มนวัตกรรมเยาวชนเพื่อสังคม (YIY)
- สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดราชบุรี
- ประชาคมสุขภาพ ๓ จังหวัดชายแดนใต้
- ประชาคมสุขภาพจังหวัดชัยนาท
- มูลนิธิประชาสังคมจังหวัดอุบลราชธานี
- ประชาคมสุขภาพจังหวัดอ่างทอง
- ศูนย์พัฒนากิจกรรมภาคพลเมืองจังหวัด
- ปราจีนบุรี
- ประชาคมสุขภาพจังหวัดตราด
- ศูนย์ประสานงานประชาคมเมืองอุทัย
- สถาบันการเรือนรัภาคประชาสังคมเพชรบูรณ์
- สถาบันประชาคมภูเก็ต
- กรมการสุขภาพแห่งชาติ
- องค์การเภสัชกรรม
- สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข
- สโมสรฝั่งมหัศจรรย์
- เสถียรธรรมสถาน

๖๗. คุณณัฐฐบรรจง เดชวีริยะชาติ

๖๘. นายเอกชัย ทิพย์ภักดี

๖๙. นายวิวรรธน์ วรรณศิริ

๗๐. นายอติคม พลานนท์

๗๑. เด็กชายทรงสิทธิ์ สุขสุผล

๗๒. เด็กชายวันชนะ ประนอมศิลป์

๗๓. นศ.แพทย์กฤตฤนุ นาคแท้

๗๔. นายอาทิตย์ ขุสฎกุลณะชัย

๗๕. คุณอภิรดี พรเลิศ

๗๖. นายบุญส่ง พูลสวัสดิ์

๗๗. คุณณัฐฐยาน์ ฉิมไทย

๗๘. คุณพรพรรณ จิตติวรรณ

๗๙. คุณสุตารัตน์ สุรินทร์วางกูร

๘๐. คุณชีวารัตน์

๘๑. คุณวรรณภา เพชรดี

๘๒. คุณสุบงกช ทองศรี

๘๓. คุณปิยนภา ประยูร

๘๔. นส.หนูเพียร แสนอินทร

๘๕. นายขวัญชาติ ดาสา

๘๖. นางกรรณิการ์ บรรเท็งจิตร

๘๗. นางปิติพร จันทรทัต ณ อยุธยา

๘๘. นางพลินี เสริมสินสิริ

๘๙. นางนริชรา อัครวีรากุล

๙๐. นส.ทิพิชา โปษยานนท์

๙๑. นส.ณนุต์ มธูรพจน์

๙๒. นส.สิระกาญจน์ มโนทัศน์นท์

๙๓. นายอภิราชย์ ชันธเสนา

๙๔. นส.กรกนก ตันตระกูล

๙๕. นางจุไรรัตน์ โตคำงาม

๙๖. นส.กนกวรรณ นิลปักษ์

๙๗. นส.ภรณภา เหมपालะ

๙๘. นส.ศิริธร อรไชย

๙๙. นส.สุนีย์ สุขสว่าง

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดิน

เชิงคุณธรรม(ศูนย์คุณธรรม)

ศูนย์ประสานงานเครือข่ายเด็กและเยาวชน

โรงเรียนหนองตาบ่ง จ.กาญจนบุรี

โรงเรียนหนองตาบ่ง จ.กาญจนบุรี

โรงเรียนหนองตาบ่ง จ.กาญจนบุรี

โรงเรียนหนองตาบ่ง จ.กาญจนบุรี

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

โครงการจิตสำนึกเยาวชนอาสาสมัคร

สถานีวิทย์ร่วมด้วยช่วยกัน

อาสาสมัครร่วมด้วยช่วยกัน

อาสาสมัครโครงการอาสาสมัคร

มูลนิธิกองทุนไทย

หนังสือพิมพ์มติชน

อปท. นิวส์

หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์

หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น

Thai PBS

สื่ออิสระ

civinet

Thailand onair

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

